

บทที่ 2

วาระคดีและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ผู้เรียน เป็นองค์ประกอบหรือตัวแปรอย่างหนึ่งที่สำคัญที่จะช่วยให้ผลการ เรียนดีหรือไม่ ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับความพร้อมทางสติปัญญา แรงจูงใจ ทักษะคิดที่ดีต่อวิชาที่เรียนและครูผู้สอนที่ได้นำวิธี สอนที่ถูกต้องตามหลักวิชาการมาใช้และ ได้รับปรุงอยู่ เสมอ เพื่อให้การเรียนการสอนมีประสิทธิภาพ นอกจากนี้วิธีการ เรียนของนัก เรียนก็เป็นตัวแปรหนึ่งของผู้เรียนที่จะช่วยให้นักเรียนประสบความสำเร็จ ในการเรียน ดังที่นักการศึกษาหลายท่าน เช่น แฮลแลม และบราวน์ (Haslem and Brown 1968: 223-226) ได้กล่าวว่านักเรียนที่มีวิธีการเรียนที่มีประสิทธิภาพช่วยทำให้ผล สัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงขึ้น ซึ่งสอดคล้องกับคำกล่าวของ แมคคอกซ์ (Maddox 1965: 9) ที่ว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนขึ้นอยู่กับวิธีการเรียนที่มีประสิทธิภาพถึงร้อยละ 30-40 สำหรับนักเรียน ที่ประสบความสำเร็จในการ เรียนภาษาต่างประเทศก็เช่นเดียวกัน นอกจากความถนัดในการ เรียน ภาษาต่างประเทศ (language aptitude or intellectual) ทักษะคิดการเรียนต่อผู้สอน และวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา แรงจูงใจ ความสนใจ ความพึงใจในวิชาศึกษาและกาารยอมรับ ของผู้อื่น เขาวินิจฉัยทั่วไป (general intelligence) เจตคติและกิจนิสัยในการเรียน (learning strategies) และวิธีการเรียนของนักเรียน (modes of learning) มีส่วน ช่วยอธิบายความสำเร็จในการเรียนภาษาต่างประเทศ (อัจจรา วงศ์) สจร และคณะ 2525: 32) และเนื่องจากวิธีการเรียนรู้นั้น เป็น เรื่องของปัจเจกบุคคล ดังนั้นผู้เรียนหรือนักเรียนแต่ละคน จะมีวิธีการ เรียนรู้อันไม่เหมือนกันขึ้นอยู่กับความชอบ ความแตกต่างระหว่างบุคคลและสติปัญญา ผู้ที่มีสติปัญญาดีหรือมีความ เจลียวฉลาด เป็นองค์ประกอบอันสำคัญที่ส่งเสริมการรับรู้ สิ่งเร้าต่าง ๆ เป็นอย่างดี เพราะช่วยให้พวกเขาเข้าใจสิ่งต่าง ๆ สถานการณ์ต่าง ๆ ที่เขาสัมผัสได้รวดเร็ว ดังนั้นผู้ที่มีสติปัญญาสูงย่อมได้ เปรียบใน เรื่องการรับรู้ การ เรียนรู้ดีกว่าและเร็วกว่าผู้ที่มีสติปัญญาต่ำ (ลักขณา สรวิวัฒน์ 2530: 63) สำหรับในการพัฒนาให้ผู้เรียนประสบความสำเร็จนั้น ผู้ที่มีอิทธิพล มากที่สุดคือ ครูและผู้ปกครอง ในส่วนของตัวครูผู้สอนต้อง เป็นผู้จัดประสบการณ์ในการศึกษาแก่นักเรียน เมื่อนักเรียนอยู่ที่โรงเรียน และเมื่อนักเรียนอยู่ที่บ้านผู้ปกครองก็สามารถให้การศึกษ

เพิ่ม เต็มแก่นักเรียนได้อีกทางหนึ่ง ผลการเรียนรู้ของนักเรียนจึงมิได้ขึ้นอยู่กับครูแต่เพียงฝ่ายเดียว แต่ขึ้นอยู่กับพ่อแม่หรือผู้ปกครองด้วยที่จะช่วยส่งเสริมการเรียนรู้ให้แก่เด็ก ซึ่งถ้าครูผู้สอนและผู้ปกครองได้ปฏิบัติหน้าที่ของตนอย่างดีแล้ว ผลดีย่อมตกอยู่กับตัวนักเรียนเอง นั่นคือ การประสบความสำเร็จในการเรียน ในงานวิจัยนี้ผู้วิจัยได้รวบรวมเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง โดยจำแนก เป็นหัวข้อดังนี้คือ วิธีการเรียนรู้ของนักเรียนที่ประสบความสำเร็จในการเรียนทั่ว ๆ ไป และของนักเรียนที่ประสบความสำเร็จในการเรียนภาษาอังกฤษ นักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง วิธีการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษสูง การส่งเสริมการเรียนรู้ของครูและผู้ปกครองที่มีผลต่อการเรียนของนักเรียน การส่งเสริมของครูที่มีผลต่อการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียน และการส่งเสริมของผู้ปกครองที่มีผลต่อการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียน

วิธีการเรียนรู้ของนักเรียนที่ประสบความสำเร็จในการเรียน

ในการศึกษาถึงวิธีการเรียนรู้ของนักเรียนที่ประสบความสำเร็จหรือนักเรียนที่ต้องการเรียนดีหรือเรียนเก่งนั้น ได้มีนักการศึกษาหลายท่านกล่าวถึงดังนี้

สมิท (Smith 1970: 2-35) ได้กล่าวถึงวิธีการเรียนรู้ของนักเรียนที่เรียนได้ดีนั้น หอจะสรุปได้ว่า นักเรียนสามารถประหยัดเวลาได้ 1 ใน 4 หรือ 1 ใน 3 ของเวลาที่เคยใช้ ถ้ารู้จักจัดระบบวิธีการเรียนรู้ให้มีประสิทธิภาพโดยการกำหนดตารางเวลาในการเรียนโดยแน่ใจว่าได้ให้เวลาแต่ละวิชาอย่างเพียงพอและบังคับให้ตนเองปฏิบัติตามตารางเวลานั้น จัดสถานที่ทำงานให้เหมาะสม ตั้งสมาธิให้แน่วแน่ ปราศจากสิ่งรบกวน และทำงานที่ได้รับมอบหมายในแต่ละวันให้เสร็จ นอกจากนี้ยังได้เสนอแนะวิธีการเรียนรู้ที่ดีโดยให้นักเรียนปรับปรุงตนเองในด้านต่าง ๆ คือไปนี้

1. การอ่านต้องอ่านให้เร็ว เพื่อช่วยให้อ่านเนื้อเรื่องได้มากกว่า หรือทบทวนข้อความเดิมได้หลาย ๆ ครั้งในเวลาจำกัด และต้องเข้าใจเนื้อหาที่อ่านโดยจับใจความของเรื่องนั้นให้ได้

2. การขีดเส้นใต้ เพื่อ เน้นจุดสำคัญที่อาจเป็นปัญหา ข้อเท็จจริง หรือแสดงจุดอ่อนที่ยังไม่เข้าใจ เพื่อจำไว้หรือเห็นได้ง่าย

3. การจดโน้ต การจดโน้ตย่อส่วนสำคัญที่ได้อ่านหรือรับฟังมาจะช่วยให้สะดวกในการจำ

4. การทบทวน หลังจากที่ได้เรียนมาแล้ว จำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องทบทวนเรื่องที่เรียนมาแล้วโดยใช้เวลาช่วงหนึ่ง เพื่อคงความรอบรู้เรื่องนั้น ๆ ไว้

5. การศึกษาค้นคว้าเพิ่มเติม เช่น การใช้ห้องสมุด

สำหรับ ไพฑูรย์ วชิราโชติกุล (2508: 2-3) กล่าวว่า การที่นักเรียนเรียนดีหรือเรียนเก่งเกิดจากความที่มีสติปัญญาดี วิธีเรียนที่ถูกต้อง มีความตั้งใจ ขยันหมั่นเพียรอย่างสม่ำเสมอ การสอนดีและมีอุปกรณ์การเรียนครบครัน มีสิ่งแวดล้อมที่ส่งเสริมการเรียน โดยเฉพาะวิธีการเรียนที่ถูกต้องและเป็นวิธีการเรียนที่โดนผลซึ่งนักเรียนที่เรียนดีมักจะมีรู้จักปฏิบัติตนในการเรียนดังนี้

1. รู้จักกำหนดเวลาเรียน ท่อง และทบทวนหนังสือ
2. รู้จักวิธีเรียนให้เข้าใจและจำได้เร็ว
3. รู้จักวิธีส่งเสริมให้ตนเองมีสมาธิ
4. รู้จักวิธีส่งเสริมความจำ
5. รู้จักวิธีเรียนที่มีสมรรถภาพ
6. รู้จักวิธีดูหนังสือเพื่อเตรียมตัวสอบ

จากแนวคิดของ ภิญโญ สาร (2528: 13-43) ได้กล่าวถึงวิธีเรียนของนักเรียนที่ต้องการเรียนเก่งว่าควรปฏิบัติในการเรียน ซึ่งทอสรุปได้ดังนี้

1. ควรมีการวางแผนการเรียนที่แน่นอน เช่น การกำหนดเวลาในการเรียนรู้ในการทบทวน การดูหนังสือเพิ่มเติมหลังจากทำการบ้าน
2. ควรมีการท่องจำ และมีเทคนิคในการจำ เช่น การเขียนภาษาต่างประเทศให้เก๋ก็ควรหัดท่องจำ นอกจากนี้ควรรู้จักฝึกจำคำบางคำที่เด่น ๆ ไว้ เอาเป็นตัวระลึกถึงเวลา

มีทบทวนคำที่จำไว้จะช่วยจดจำได้มากและเร็วขึ้น

3. เวลาอ่านควรจับใจความของ เนื้อเรื่อง ควรให้ความสนใจรูปภาพที่มีใน เนื้อเรื่องด้วย และขณะเวลาอ่าน เมื่อมีคำศัพท์ยาก ๆ ก็ควรเปิดหาความหมายในพจนานุกรม

4. ตั้งใจและสนใจในขณะที่เรียนในห้องเรียน เพราะเวลานั้นคือเวลาที่ดีที่สุด โดยเฉพาะคนที่เรียนเก่ง ไม่ค่อยใช้เวลาในห้องเรียนมากนัก แต่จะให้ความสนใจเรียน 100 % ในการตั้งใจเรียนในห้องเรียน

5. ทบทวนบทเรียนที่เรียนมาแล้วในห้องเรียน นอกจากนี้ควรรู้จัก เตรียมบทเรียนล่วงหน้าด้วย เพื่อช่วยให้เวลาเรียนในช่วงโมงต่อไปมีความ เข้าใจได้เร็วขึ้น หรือมีอะไรไม่เข้าใจ จะได้ซักถาม

6. ควรมีการขีดเส้นใต้หรือทำเครื่องหมายสิ่งที่ครูเน้นไว้ เพื่อสะดวกแก่การจำหรือทบทวน

ส่วน บามแมน และ บรามเมอร์ (Bamman and Brammer 1969: 1-101) ได้กล่าวถึงการปฏิบัติตัวของนักเรียนที่ต้องการประสบความสำเร็จในการเรียน ทำนองเดียวกับ วิทยุเฒ่า สาร หอจะสรุปได้คือ

1. ควรรู้จักวางแผนการเรียน จัดทำตารางเวลาในการปฏิบัติตัวในการเรียน เช่น เวลาใดเป็นเวลาทำาบ้าน เวลาใดเป็นเวลาทบทวน เวลาใดเป็นเวลาที่จะฝึกฝน

2. รู้จักจุดเน้นสิ่งที่สำคัญ การจดเน้นสิ่งที่ครูสอนนั้นช่วยให้สะดวกในการจำ

3. ศึกษาบทเรียนที่กำหนดให้อย่างระมัดระวัง และทำให้เสร็จ มีกาทบทวนหรือตรวจดูผลงานก่อนส่ง

4. ก่อนอ่าน เนื้อเรื่องควรมีการศึกษาสิ่งที่มีใน เนื้อเรื่องประกอบด้วย การอ่าน เรื่องให้เข้าใจ เช่น รูปภาพ ชื่อเรื่อง

5. เข้าร่วมกิจกรรมในห้องเรียน เช่น พยายามที่จะมีส่วนร่วมในการเข้าร่วมกิจกรรมในห้องเรียน

6. ควรมีการทบทวนบทเรียนอย่างสม่ำเสมอ เพื่อเตรียมตัวสอบ

วิธีการเรียนรู้ของนักเรียนที่ประสบความสำเร็จในการเรียนภาษาอังกฤษ

ในหลักสูตรประถมศึกษา พ.ศ. 2521 ซึ่งกำหนดให้ภาษาอังกฤษเป็นกลุ่มประสบการณ์พิเศษ และเป็นวิชาเลือก การเรียนการสอนภาษาอังกฤษก็จัดตามแนวการเรียนการสอนเพื่อการสื่อสาร โดยเน้นกิจกรรมและการฝึกฝนทักษะภาษา ดังนั้นผู้ที่มีบทบาทมากที่สุดในการเรียนการสอนตามแนวนี้คือนักเรียน โดยที่นักเรียนจะต้องทำกิจกรรมร่วมกับเพื่อนตลอดเวลาไม่ว่าจะเป็นการฝึกทักษะการฟัง พูด อ่าน และเขียน นักเรียนมีโอกาสลงมือปฏิบัติจริงด้วยตนเอง มีโอกาสค้นคว้าด้วยตนเอง เช่น ค้นหาคำศัพท์โดยใช้พจนานุกรม (เดือนใจ แก้วโอกาส 2525: 18, ประนอม สุรัสวดี 2531: 30-31)

ส่วนในเรื่องของวิธีการเรียนรู้ของนักเรียนที่ใช้ปฏิบัติในการเรียนภาษานั้น โดยเฉพาะวิธีการเรียนรู้ของนักเรียนที่ต้องการประสบความสำเร็จในการเรียนภาษาต่างประเทศ หวงเพ็ญ อินทรประวัตติ (2522: 12) ได้กล่าวไว้ว่า นักเรียนจำเป็นต้องปฏิบัติตน ซึ่งพอสรุปได้คือ

1. มีความตั้งใจ ความเต็มใจ ความมานะพยายาม และเวลาที่อุทิศให้
2. รู้จักใช้ประสบการณ์ที่เรียนมาช่วยในการเรียนรู้
3. รู้จักวางแผนการเรียนของตัวเอง ใช้เวลาทำความเข้าใจ จะทำให้ผลการ

เรียนดีขึ้น

และจากการบรรยายในหัวข้อ เรื่อง "เรียนภาษาอังกฤษอย่างไรจึงจะได้ผล"

ซึ่งจัดโดยสถาบันสอนภาษาไอต้าเลียส (2530: 10) พอจะสรุปได้ว่านักเรียนที่เรียนภาษาอังกฤษให้ได้ผลควรปฏิบัติตนดังนี้

1. ควรฝึกฝนบ่อย ๆ เช่น หมั่นอ่าน ฟังและชม รายการวิทยุ โทรทัศน์เกี่ยวกับภาษาอังกฤษ
2. มีความกระตือรือร้น แสวงหาความรู้ให้กับตนเอง ตั้งใจเรียน
3. ควรสร้างนิสัยในการจำคำศัพท์
4. ในการอ่านก็ควรจะต้องหาคำความหมายคำศัพท์จากบริบท (context) ถ้าเขา

ไม่ได้จึง หมายความว่าหาความหมายจากพจนานุกรม

นอกจากนี้ ประมวลู ดิคชันนารี (2529: 26) ได้กล่าวว่านักเรียนที่เรียนภาษาเก่งนั้นมักจะเป็นผู้ที่รักการอ่าน สิ่งเกิดจากการที่ชอบอ่านภาษาอังกฤษไม่ว่าจะเป็นฉลาบทิดตามถ่วงหรือแผ่นป้ายที่มีภาษาอังกฤษ นอกจากนี้ ประมวลู ดิคชันนารี ยังให้ข้อเสนอแนะเกี่ยวกับการอ่านภาษาอังกฤษว่าควรจะหัด เคาความหมายของคำศัพท์โดยดูจากข้อความแวดล้อมของคำ ๆ นั้น เมื่อลอง เคาแล้วต้องการทราบว่าถูกต้องหรือไม่ จึงค่อย ไป เคาดูจากพจนานุกรม

สำหรับ นพพร พานิชสุข (2524: 21-23) กล่าวว่าไว้ว่า ผู้ที่จะเรียนภาษาอังกฤษให้ได้ผลดีนั้นควรจะปฏิบัติตน ซึ่งพอจะสรุปได้ว่า

1. ต้องศึกษากฎเกณฑ์ภาษาอังกฤษให้เข้าใจและแม่นยำ ผู้ที่สามารถศึกษาภาษาอังกฤษให้ได้ผลดีหรือ เก่งต้องรู้จักแก้ไขใน เรื่องกฎเกณฑ์ทางภาษา ต้องเข้าใจอย่างถ่องแท้ในเรื่องของหลักและกฎไวยากรณ์ โดยเฉพาะหลักพื้นฐานง่าย ๆ เมื่อ เข้าใจหลักและกฎไวยากรณ์ตั้งแต่ต้นแล้วจะช่วยให้เข้าใจภาษาอังกฤษในขั้นสูงต่อไป เช่น ประโยค He walks to school everyday ประโยคนี้ นักเรียนต้องศึกษาและ เข้าใจกฎเกณฑ์ภาษาว่าประธาน เป็นบุรุษที่ 3 กริยาต้องเติม s หรือสามารถบอกหรืออธิบายหน้าที่ของคำนั้นได้ เช่น ประโยค I am writing a letter. จากประโยคนี้ถ้า นักเรียนสามารถบอกหน้าที่ของคำในประโยคได้ ก็แสดงว่ามีความเข้าใจในการเรียนภาษาอังกฤษ คือ I เป็นประธาน am เป็นคำกริยาคู่กับ I writing เป็นคำกริยาที่เติม ing แสดงเหตุการณ์ที่กำลังเกิดขึ้น a เป็น article ให้นำหน้าคำนาม letter เป็นกรรม สรุปได้ว่า ประโยคนี้เป็นรูป เหตุการณ์ที่กำลังดำเนินอยู่ Present Continuous Tense

2. หมั่นฝึกการฟัง พูด อ่าน และ เขียนอยู่ เสมอ เป็นประจำ ภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่ละเอียดอ่อนลึกซึ้ง ตลอดจนมีกฎเกณฑ์มากมาย ต้องหมั่นฝึกฝนบ่อย ๆ จึงจะเรียนได้ดี เพราะฉะนั้นผู้เรียนนอกจากจะหมั่นท่องกฎ เกณฑ์และทำแบบฝึกหัด เพื่อให้เกิดความชำนาญยิ่งขึ้นแล้ว ยังต้องฝึกการอ่านภาษาอังกฤษบ่อย ๆ อาจจะเป็นหนังสือพิมพ์ คำรา เริ่มจาก เรื่องง่ายและยากขึ้นตามลำดับ และต้องหมั่นฝึกฟังและพูดจาก เทปหรือวิทยุ การฝึกในช่วงแรกอาจจะไม่เข้าใจหรือไม่รู้เรื่อง แต่ทว่าเมื่อเกิดความชำนาญก็เกิดความ เข้าใจและรู้เรื่องขึ้นตามลำดับ นอกจากนี้การฝึกพูดได้ตอบกันด้วยภาษาอังกฤษง่าย ๆ หรือถ้ามีโอกาสควรฝึกพูดกับชาวต่างประเทศ เพื่อให้เกิดความชำนาญ และ เกิดความมั่นใจให้กับตัวเอง

ส่วน จอห์นสัน (Johnson 1980: 79-161) ได้บอกวิธีการปฏิบัติในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียน เพื่อเพิ่มความสามารถและผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาอังกฤษ โดยกล่าวไว้ในทักษะการเรียน (study skill) พอจะประมวลได้ว่า

1. ควรมีการวางแผนการเรียนรู้อย่างดี คือ มีการกำหนดเวลาเรียน
2. ควรมีสถานที่อุปกรณ์การเรียนพร้อม เช่น ปากกา ดินสอ ยางลบ พจนานุกรมภาษาอังกฤษ
3. ควรมีความตั้งใจ สนใจ ในการเรียนและการทำงาน
4. ควรถามครูในชั่วโมงเรียนหรือในชั่วโมงต่อไปถ้ามีข้อสงสัยหรือไม่เข้าใจ
5. ควรรู้จักจดโน้ตสาระที่สำคัญ (note-taking) หรือจดบันทึกข้อสรุปของครู เช่น สรุปกฎเกณฑ์หรือสิ่งที่ครูย้ำและเน้น
6. ควรมีการตรวจทบทวนงานหรือแบบฝึกหัดที่นักเรียนทำก่อนส่ง (revision of papers)
7. ควรใช้วิธีการท่องในการจำคำศัพท์ (memorization) และควรรู้จักใช้เทคนิคในการช่วยจำคำศัพท์ (mnemonic devices) เช่น เมื่อจำคำศัพท์คำหนึ่งได้ สามารถนึกถึงคำศัพท์อีกคำโดยคำสองคำมักจะออกเสียงคล้ายกัน เช่น hear ear หรือจำคำที่มีลักษณะการเขียนที่คล้ายกัน เช่น secret ก็จะจำคำว่า secretary เป็นต้น
8. ควรมีความพยายามเดาความหมายของคำศัพท์จากบริบท (context) ก่อนถ้าไม่ได้จึงใช้พจนานุกรมช่วย
9. ควรสังเกตและศึกษาชื่อเรื่อง ภาพประกอบ แผนภูมิ เพื่อช่วยในการอ่านและเดาความหมายของเรื่อง
10. ควรตอบคำถามหลังบทเรียน เพื่อทดสอบความเข้าใจหลังจากนักเรียนอ่านเนื้อเรื่อง

สำหรับ เสรี เกียรติบรรลือ (2529: 60-66) ได้กล่าวถึงเคล็ดลับของการเรียนดีว่านักเรียนที่จะประสบความสำเร็จในการเรียนภาษาอังกฤษสรุปได้ว่าควรมีปฏิบัติในสิ่งต่อไปนี้

1. มีความกระตือรือร้นในการเรียนรู้อย่างดี
2. ควบคุมความตั้งใจเรียนให้แน่นแฟ้น เช่น มีสมาธิในการเรียน เตือนตนเองเสมอ ควบคุมตนเอง ปฏิบัติการ เรียนของตน เสมอ
3. รู้จักจดโน้ตย่อสิ่งที่สำคัญ

4. ควรให้ความสนใจและทำความเข้าใจ เช่น เมื่อนักเรียนไม่เข้าใจควรทำความเข้าใจไม่ควรรีบข้ามไป ควรจะถามครู หรือผู้ที่ใกล้ชิดกับคนที่สามารถให้คำอธิบายกับคนได้

5. ใคร่ครองเรื่องทีอ่านให้ครอบคลุมองค์ประกอบต่าง ๆ เช่น ในการอ่านเราไม่ควรจะมุ่งเน้นเนื้อหาสาระในทันที ควรสนใจภาพ หรือหัวข้อย่อย ชื่อเรื่องก่อน

6. มีการใช้เทคนิคในการช่วยจำคำศัพท์ โดยพยายามหาวิธีในการจดจำคำศัพท์ นอกจากการท่องจำ เช่น คำว่า arithmetic จะจำตัวสะกดได้ง่ายโดยนึกถึงประโยค A rat in Tom's house may eat Tom's ice-cream, คำว่า arithmetic จะได้ จากอักษรตัวแรกของประโยคนักเรียนได้รู้จักฝึก เทคนิคในการจำคำศัพท์ จะทำให้จำคำศัพท์ได้มากและแม่นยำยิ่งขึ้น

7. รู้จักจัดระบบข้อมูลเพื่อช่วยในการเรียน เช่น นักเรียนถูกกำหนดให้จำคำศัพท์หลายคำ ถ้านักเรียนรู้จักแบ่งข้อมูลจะทำให้จำคำศัพท์ได้ดีและมากขึ้นด้วย โดยจัดกลุ่มคำศัพท์เป็นกลุ่ม เป็นต้นว่า สัตว์ เครื่องนุ่งห่ม อาชีพต่าง ๆ

คาร์รอล (Carroll อ้างถึงใน Bert and others 1977: 1-7) ได้เสนอว่า นักเรียนหรือผู้เรียนที่จะประสบความสำเร็จในการเรียนภาษาต่างประเทศนั้นต้องปฏิบัติจนเป็นนิสัยในเรื่องต่อไปนี้

1. รู้จักปรับปรุงตนในด้านยุทธวิธีในการเรียนและทัศนคติที่มีต่อภาษาที่เรียน
2. ต้องรู้ว่าทางสร้างนิสัยในการเรียน เป็นสิ่งสำคัญ กล่าวคือ ในการเรียนภาษานั้นผู้เรียนจะต้องสนใจรายละเอียดและต้องพยายามจำ
3. รู้จักนำความรู้ที่เรียนมานำไปใช้
4. รู้จักใช้ภาษาอังกฤษในสถานการณ์ที่มีการติดต่อสื่อสารจริง
5. ต้องมีความอยากรู้อยากเห็น หาโอกาสเรียนรู้ภาษาเสมอ โดยหาโอกาสทำความเข้าใจคำ ส่วนวน ไวยากรณ์ และใช้เวลาทำกิจกรรมนอกชั้นเรียน เช่น ดูภาพยนตร์ อ่านหนังสือ วารสาร พูดคุยกับชาวต่างประเทศ โดยไม่กลัวว่าจะพูดไม่ถูกต้อง

จูรี วาทิกทินกร (2531: ไม่ปรากฏเลขหน้า) ได้สัมภาษณ์ อาจารย์ ศรีรัตนบัลล์ ซึ่งเป็นนักเรียนที่เรียน เก่งและเรียนดีมาตลอด นอกจากนี้ยังเป็นนักเรียนสาธิตจุฬาลงกรณ์

มหาวิทยาลัย ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 แผนกภาษา ที่สอบเทียบมัธยมศึกษาปีที่ 6 และ เข้าศึกษาต่อใน คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ปี พ.ศ. 2531 เกี่ยวกับวิธีปฏิบัติตัวในการเรียน ซึ่งพอสรุปได้ว่า เธอจะตั้งใจเรียนและมีสมาธิในการเรียนในห้องเรียนทุก ๆ วิชา เมื่อกลับบ้าน ก็รีบทำการบ้าน หลังจากทำการบ้านเสร็จแล้วจะทบทวนวิชาต่าง ๆ อีกประมาณ 1-1½ ชั่วโมง จะปฏิบัติอย่างนี้โดยสม่ำเสมอ และเมื่อไม่เข้าใจอะไรก็จะถามอาจารย์ อีกทั้งจะเขียนพิเศษ เฉพาะวิชาภาษาเยอรมันซึ่งเป็นวิชาที่เธอ เลือกเรียน เท่านั้น

โคเฮน และ อาเพ็ก (Cohen and Aphek 1981: 211-266) กล่าวถึงวิธีการ เรียนรู้ภาษาของนัก เรียนที่เรียนภาษาได้ดีว่ามีวิธีปฏิบัติตน ซึ่งสรุปได้ว่า

1. ตั้งใจฝึกฝนการใช้ภาษา เช่น เมื่อครูถามคำถามเพื่อนในห้องเรียนนักเรียน จะตอบคำถามในใจเพื่อ เปรียบ เทียบกับคำตอบของ เพื่อนและของครู

2. พยายามใช้ประสบการณ์ ความรู้รอบตัว หรือสิ่งที่ เป็นประโยชน์ที่จะช่วยให้ เข้าใจภาษาที่สองได้ เช่น สังเกตน้ำเสียง หัวข้อ เรื่อง กิริยาท่าทางของผู้พูด เป็นต้น

3. รู้จักใช้กลวิธีในการสื่อสาร เมื่อ เกิดปัญหาที่ว่าตนมีความรู้ด้าน ไวยากรณ์ไม่ เพียงพอ พยายามเลี่ยงการสนทนาในหัวข้อที่ตน ไม่มีความรู้ เสียงประโยคที่ตนพูด ไม่ได้

4. รู้จักเชื่อมโยงสิ่งที่ เรียนไปแล้วและกำลังเรียนอยู่ สนใจความหมายของส่วน ต่าง ๆ ของคำ เป็นต้นว่า สังเกตโครงสร้างของคำ จัดประเภทของคำที่อยู่กลุ่ม เดียวกัน ตลอดจนศึกษาความหมายของคำในบริบทต่าง ๆ

5. รู้จักวิธีการอ่านที่มีประสิทธิภาพ ซึ่งได้แก่ อ่านคร่าว ๆ ก่อน โดยอาศัยบริบท คำสำคัญ (Keyword) ใช้ความรู้ทาง ไวยากรณ์ช่วยในการอ่าน เรื่องให้เข้าใจ

นอกจากนี้นักภาษาศาสตร์อีกท่านหนึ่งคือ รูบิน (Rubin 1979: 20-27) ได้กล่าว ถึงวิธีการ เรียนรู้ของนัก เรียนที่ประสบความสำเร็จในการ เรียนภาษาพอสรุปได้ดังนี้

1. รู้จักวิธี เค้าอย่างฉลาดและถูกต้อง รวบรวมและ เก็บข้อมูล ไว้อย่างมีประสิทธิภาพ ตลอดจนสามารถดัดแปลงหรือปรับปรุง ให้เข้ากับข้อมูลที่ ได้มาใหม่ สิ่งนี้นัก เรียนสามารถใช้ เป็น แนวทางต่าง ๆ ในการ เค้าความหมายของคำหรือประโยคโดยการสัง เกตเครื่องหมายต่าง ๆ

รูปภาพ กราฟ โครงสร้างประโยคและความรู้ประสบการณ์ที่เรียนมาช่วยในการ เรียนรู้

2. พยายามใช้ความรู้ทางภาษาทุกอย่างที่มีอยู่ เพื่อให้การสื่อความหมายได้ผลด้วยวิธีการต่าง ๆ เช่น กิริยาอาการต่าง ๆ ที่ทำให้คู่สนทนาเข้าใจ
3. มีความกล้าลองผิดลองถูก เพื่อการเรียนรู้ภาษา
4. พยายามฝึกฝนการใช้ภาษาอย่างสม่ำเสมอ เช่น ฟังออกเสียง แต่งประโยค ฟังพูด โดยฝึกจากการชมโทรทัศน์ที่มีรายการภาษาอังกฤษ ฟังรายการวิทยุหรือ เทปภาษาอังกฤษ
5. มีความพยายามที่จะสร้างสรรค์ภาษา เช่น ฝึกหัดเขียนประโยคใหม่
6. ควบคุมการใช้ภาษา กล่าวคือ รู้จักตรวจสอบว่าสิ่งที่ตนพูดนั้นถูกต้องหรือไม่ และตรวจสอบว่าแบบฝึกหัดที่ตนทำก่อนส่งทุกครั้ง และ เมื่อฝึกก็รู้จักแก้ไขและระวังไม่ให้ผิดอีก

สเตอร์น (Stern อ้างถึงใน เกศสุตา รัชฎาวิชิตกุล 2530: 4-12) ได้กล่าวถึงวิธีการเรียนรู้ภาษาของนัก เรียนที่เรียนดีควรมีปฏิบัติดังนี้

1. วางแผนการเรียนรู้ให้มีประสิทธิภาพ (active planning strategy) ได้แก่ การตั้งเป้าหมายของการเรียนรู้ การกำหนดวิธีการ เข้าถึงบทเรียน ตลอดจนการมีส่วนร่วมในขั้นตอนการเรียนรู้อย่างจริงจัง
2. การให้ความสนใจต่อระบบกฎเกณฑ์ของภาษา (explicit learning strategy) โดยศึกษาและวิเคราะห์ภาษา เพื่อพัฒนาเทคนิควิธีในการฝึกฝนให้มีความแม่นยำในการใช้ภาษา อีกทั้งนักเรียนต้องรู้จักควบคุมตรวจสอบการใช้ภาษาพูด ภาษาเขียน รวมทั้งความสามารถในการเรียนรู้ข้อผิดพลาดของตนเองด้วย
3. มีความพยายามที่จะใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารในสังคมที่พูดภาษาที่สอง (social learning strategy) แม้ว่าในบางครั้ง ความรู้ด้านไวยากรณ์ของนักเรียนมีไม่เพียงพอที่จะสื่อความหมายกับเจ้าของภาษา นักเรียนก็จะพยายามใช้กลวิธีในการสื่อสาร (communication strategy) เป็นต้นว่า การวาดรูป การใช้กิริยาท่าทาง การพูดอ้อม การถอดความและแปลความ เป็นต้น
4. ความอดทนต่อความยากของเนื้อหาในบทเรียนและมีแรงจูงใจในการเรียน ได้แก่ ความพยายามที่จะเข้าใจและมีทัศนคติที่ดีต่อภาษา วัฒนธรรม และต่อเจ้าของภาษาด้วย

5. ใช้เทคนิคที่มีประสิทธิภาพในการเรียนรู้ภาษา (formal strategy)
6. ใช้วิธีลองผิดลองถูก เพื่อการเรียนรู้ภาษาใหม่ (experimental strategy)
7. ฝึกที่จะฝึกฝนการใช้ภาษา (practice strategy)
8. มองหาระบบในภาษาและระเบียบกฎเกณฑ์ในการใช้ภาษา (internalization strategy)

สำหรับ เวนเดน (Wenden 1985: 4-7) ได้แบ่งวิธีการเรียนของผู้ที่เรียนภาษาที่สอง ซึ่งมีลักษณะคล้ายกับการแบ่งของ สเติร์น โดยแบ่งเป็น 4 หมวดใหญ่คือ

1. มีการใช้ความรู้ความคิด (cognition learning strategies) และประสบการณ์ที่เรียนมาช่วยในการเรียนรู้ภาษา เช่น จะใช้ภาพ ชื่อเรื่อง คำศัพท์ที่เรียนมาช่วยในการเดาความหมายของ เนื้อเรื่องหรือประโยค
2. สามารถใช้กลวิธีในการสื่อสาร (communication strategies) เช่น ใช้ท่าทาง หรือการวาดรูปในการสื่อความหมาย
3. พยายามฝึกฝนการใช้ภาษา (global practice strategies)
4. รู้จักควบคุมตรวจสอบการเรียนรู้ภาษาของตน (metacognitive learning strategies) โดยมีการวางแผนการเรียนรู้ มีการควบคุมและตรวจสอบการเรียนรู้ของตนเป็นต้น

จากที่กล่าวมาแล้วในข้างต้นจะ เห็นได้ว่าทั้งวิธีการเรียนรู้ของนัก เรียนที่ประสบความสำเร็จในการเรียนทั่ว ๆ ไป และของนักเรียนที่ประสบความสำเร็จในการเรียนภาษาอังกฤษ หอจะสรุปได้ว่า นักเรียนที่เรียนดีและผู้ที่ต้องการที่จะเรียนภาษาอังกฤษให้ได้ผลดีนั้น มีวิธีการปฏิบัติตนในการเรียนคือ มีการวางแผนการเรียนรู้โดยการตั้งเป้าหมายในการเรียน การกำหนดเวลาหรือทำตารางเวลาเรียน มีการฝึกฝนภาษาทั้งในและนอกห้องเรียน เนื่องจากภาษาอังกฤษเป็นวิชาทักษะจำเป็นต้องมีการฝึกฝนบ่อย ๆ โดยมีการฝึกฝนทั้ง 4 ทักษะคือ ฟัง พูด อ่านและเขียน มีการควบคุมและตรวจสอบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของตนเองว่ามีข้อผิดพลาดหรือไม่ และคอยระวังไม่ให้ผิดอีก มีเทคนิคในการจำคำศัพท์ โครงสร้างและไวยากรณ์ นอกจากนี้

การท่องจำเพียงอย่างเดียว เพื่อช่วยในจำคำศัพท์ โครงสร้างและไวยากรณ์ และการเดาความหมายคำศัพท์ หรือรูปประโยคในบริบท (context) การรู้จักหัดเดาความหมายคำศัพท์หรือรูปประโยคก็จะช่วยให้อ่านเนื้อเรื่องให้เข้าใจเร็วขึ้น โดยการหัดสังเกตรูปภาพประกอบ เรื่อง ชื่อเรื่องหรือใช้สิ่งที่เรียนมา เช่น คำศัพท์ และรูปประโยคที่เรียนมาแล้วก็จะช่วยในการเดาความหมายได้เช่นกัน

นักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง

นักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง จัดเป็นเด็กที่มีความสามารถสูง เด็กเก่งหรือเด็กฉลาด เด็กพวกนี้เป็นที่ยอมรับกันว่าเป็นผู้สร้างสรรค์และเป็นผู้ที่สามารถพัฒนาประเทศให้เจริญก้าวหน้าได้ เนื่องจากในการพัฒนาประเทศให้เจริญก้าวหน้านั้นจำเป็นต้องอาศัยทรัพยากรมนุษย์เป็นสำคัญ โดยเฉพาะผู้ที่มีสติปัญญาสูง มีความรู้ความสามารถจะเป็นกำลังสำคัญในการร่วมกันวางแผนและแก้ปัญหา อีกทั้งสร้างสรรค์งานที่เป็นประโยชน์ต่อตนเอง สังคม และประเทศชาติ ดังนั้น เราจึงควรทำความเข้าใจเด็กเหล่านี้ว่าเด็กเหล่านี้มีลักษณะพิเศษเช่นไร ทั้งนี้เพื่อจะได้หาวิธีในการส่งเสริมและพัฒนาในการเรียนการสอนและจัดโปรแกรมพิเศษต่อไป โดยมีนักการศึกษาและนักจิตวิทยาหลายท่านได้ให้ความหมายของนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงหรือเด็กที่มีสติปัญญาสูง เด็กเก่ง หรือเด็กฉลาดต่าง ๆ กันดังนี้

เลย์ค็อค (Laycock อ้างถึงใน กรรณิกา รุ่นแจ่ม 2529: 42) ได้อธิบายความหมายของเด็กที่มีความสามารถสูง โดยกล่าวแยกเป็น 2 ประเภทคือ เด็กที่มีสติปัญญาเลิศ (gifted child) ซึ่งหมายถึงเด็กที่มีระดับสติปัญญาสูงกว่าปกติ และเด็กที่มีความถนัดเฉพาะด้าน (talented child) ซึ่งหมายถึงเด็กที่มีความสามารถพิเศษเฉพาะสาขาใดสาขาหนึ่ง หรือมากกว่า

เฟลจเลอร์ และ บิช (Fleigler and Bish อ้างถึงใน ดวงเดือน อ่อนน่วม 2529: 8) ได้อธิบายความหมายของเด็กที่มีระดับสติปัญญาสูง หรือเด็กที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงว่าเป็นเด็กที่มีอยู่ในระดับ 15-20% แรกของจำนวนนักเรียนทั้งโรงเรียน หรือเด็กที่มีความสามารถระดับสูงในสาขาวิชาเฉพาะต่าง ๆ เช่น คณิตศาสตร์ วิทยาศาสตร์ เครื่องจักรกล

ภาษา ศิลปะ และดนตรี

อารี ริงลินันท์ (2527: 1) ได้กล่าวถึงความหมายของเด็กเก่ง เด็กฉลาดว่าเป็นเด็กที่มีความสามารถ เป็นเลิศและมีความถนัดเฉพาะด้าน กล่าวคือ มีสติปัญญาดีเยี่ยม มีความสามารถเฉพาะอย่างทางวิชาการ เก่งคณิตศาสตร์ เก่งทางภาษา เก่งคอมพิวเตอร์ มีความคิดสร้างสรรค์ ฯลฯ

ประคอง สุทธสาร (2529: 3) ได้ให้คำจำกัดความของเด็กที่มีสติปัญญาสูงว่าเป็นเด็กที่มีระดับสติปัญญาประมาณ 120-160 บางคนอาจเก่งเพียงอย่างเดียว ส่วนบางคนอาจเก่งหลาย ๆ ด้านพร้อมกัน

จากความหมายของเด็กที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง เด็กเก่ง เด็กฉลาดที่กล่าวมาทั้งหมดพอจะสรุปได้ว่าเด็กที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง เด็กเก่ง เด็กฉลาด หมายถึงเด็กที่มีความสามารถ มีสติปัญญาสูง มีความถนัดหลายด้าน หรือมีความถนัดเฉพาะด้าน เช่น คณิตศาสตร์ วิทยาศาสตร์ ศิลปะ ภาษา ฯลฯ

ลักษณะของนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง

นอกจากความหมายของเด็กที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง เด็กเก่ง เด็กฉลาด เราควรต้องทราบถึงลักษณะของเด็กเหล่านี้ด้วยซึ่ง มอลลิส และ ฮีนแมน (Mallis and Heineman อ้างถึงใน นงลักษณ์ ศรีสุวรรณ 2529: 17) ได้บรรยายถึงลักษณะของผู้ที่มีความสามารถพิเศษในด้านลักษณะทางสติปัญญา ดังนี้

1. มีความอยากรู้อยากเห็นอย่างแท้จริง และมีความเต็มใจที่จะแสวงหาคำตอบให้ได้
2. มีความสนใจอย่างกว้างขวาง มักจะทุ่มเททุกอย่างให้กับงานที่สนใจและมีช่วงความสนใจยาวนานกว่าปกติ
3. มีความรู้ในสิ่งต่าง ๆ มากมาย ทั้งเนื้อหาวิชาการทั่วไป เกมและงานอดิเรกอื่น ๆ

4. มีความสามารถดีเยี่ยมในการจดจำข้อมูลต่าง ๆ สามารถจดจำได้อย่างถูกต้อง แม่นยำและยาวนาน
5. มีความสามารถในการคิดเชิงนามธรรมในระดับสูง สามารถแยกแยะให้เหตุผล จัดระบบและสรุปเรื่องราวต่าง ๆ ได้ถูกต้องและรวดเร็ว
6. มีความสามารถในการกำหนดรูปแบบต่าง ๆ เกี่ยวกับสัญลักษณ์มักสนใจเกี่ยวกับ ตัวเลข ภาษาหรือศิลปะและดนตรี และเป็นผู้ที่สนใจในการอ่านอย่างมาก สามารถอ่านหนังสือได้ คล่องแคล่วตั้งแต่เยาว์วัย
7. มีความกระตือรือร้นที่จะคิดสร้างประดิษฐ์ หรือผลิตสิ่งต่าง ๆ ในสาขาที่ตน สนใจ
8. มีความสามารถที่จะนำเอาวัสดุต่าง ๆ ที่มีอยู่มาสร้างให้เกิดผลผลิตได้และ สามารถที่จะดัดแปลง เพื่อให้เกิดแนวคิดใหม่ ๆ ที่ต่างจากผู้อื่น เสนอไว้
9. สามารถวางแผนการทำงานให้เกิดประสิทธิภาพสูงสุดและเป็นประโยชน์มากที่สุด
10. มีสมาธิในการทำงานที่ตนสนใจดีมาก มีความรับผิดชอบต่องานที่ตน เป็นผู้เลือก และสามารถที่จะ เข้าใจและ เรียนรู้สิ่งต่าง ๆ ได้อย่างรวดเร็วด้วยตนเอง

จากการบรรยายของผู้อำนวยการกองการศึกษาสำหรับเด็กปัญญาเลิศ (เอกสาร ประกอบการสัมมนาเรื่องการจัดการศึกษาสำหรับเด็กปัญญาเลิศ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร 2524: 1-2) ได้กล่าวถึงลักษณะของเด็กปัญญาเลิศ ทสรุปได้ดังนี้

1. ใช้ศัพท์สูง เกินวัย สามารถพูดประโยคยาว ๆ ตั้งแต่ยังเยาว์วัย
2. รู้จักสิ่ง เกิดสิ่งต่าง ๆ มีความอยากรู้อยากเห็น
3. สามารถจดจำสิ่งต่าง ๆ ได้อย่างรวดเร็วและง่ายดาย
4. มีสมาธิดีเยี่ยมในการทำงาน
5. มีความสนใจอันกว้างขวางและลึกซึ้ง
6. มีความสามารถที่จะ เข้าใจสิ่งที่ซับซ้อนพิศดารและความ เชื่อมโยง เกี่ยวข้องกับ สิ่งต่าง ๆ

7. มีทักษะสูงในการแยกแยะแฉกแฉงและมีความโน้มเอียงที่จะเข้มงวดกับตนเอง คือ มีความวิริยอุตสาหะ ทำทุกอย่างให้ได้โดยไม่มีที่ติ

8. มีความสามารถที่จะอ่านหนังสือในระดับเดียวกับเด็กที่เรียนสูงได้กว่าสอง ชั้นเรียน

9. มีความคิดอ่านนอกระเบียบแบบแผน ชอบคิดอะไร เล่นสนุก ชอบคิดทำอะไร อย่างอิสระมีประสาทความรู้สึกรุนแรงลึกซึ้ง ประณีตว่องไวเป็นพิเศษ

สำหรับ สุลักษณ์ เวียนสุวรรณ (2528: 100-101) กล่าวถึงลักษณะของเด็กฉลาด ว่าเป็นเด็กที่มีคุณสมบัติหรือความสามารถทางสติปัญญาบางประการที่เบี่ยงเบนไปจากเด็กปกติ ดังนี้

1. สามารถเรียนรู้และเข้าใจสิ่งต่าง ๆ ได้ง่ายและรวดเร็ว
2. มีความสามารถในการใช้สามัญสำนึกและความสามารถในการนำความรู้

ไปใช้ในสถานการณ์จริงได้

3. ใช้ความละเอียดถี่ถ้วน รอบคอบ สุขุม คิดอย่างรอบคอบ คิดอย่างมีเหตุผล
4. ผลการเรียนมีความก้าวหน้าสูงกว่าคนอื่น ๆ ในชั้นเรียนอย่างชัดเจน โดย

สม่ำเสมอ

5. มีผลสัมฤทธิ์ในการเรียนวิชาต่าง ๆ สูง
6. มีประสิทธิภาพในการทำงานที่ได้รับมอบหมายสูง จนเป็นที่ไว้วางใจได้โดย

สม่ำเสมอ

7. มีความสนใจและพอใจที่จะทำงาน เพิ่มขึ้นเกินกว่านักเรียนคนอื่น ๆ

นอกจากนี้ บังอร ภูวภิรมย์ขวัญ (2521: 16-17) ได้กล่าวถึงลักษณะของเด็กฉลาด

ไว้ดังนี้

1. สามารถเรียนรู้ได้อย่างรวดเร็วและง่ายคาย
2. จำได้แม่นยำโดยไม่ต้องฝึก (drill) มากนัก
3. อยากรู้อยากเห็น ชอบซักถาม ลักษณะคำถามจะมีทั้งลึกซึ้ง กว้างขวางหลาย ๆ

ประเภทและถามบ่อยครั้ง

4. มีคำศัพท์มากมาย เอาไว้ใช้ ทั้งที่คิดขึ้นเองและได้ยืมจากผู้อื่น
5. ชอบอ่านหนังสือที่เหมาะสมกับระดับวุฒิภาวะของตน
6. แสดงความสนใจต่อคำและความคิดต่าง ๆ ชอบค้นคว้าจากพจนานุกรม สารานุกรม และหนังสือที่เป็นแหล่งรวบรวมความรู้ต่าง ๆ
7. รู้จักคิดอย่างมีเหตุผลระจ่างแจ้งสามารถทำความเข้าใจความคิดต่าง ๆ ได้อย่างรวดเร็ว
8. มีความสามารถในการออกความเห็นทั่ว ๆ ไป มองเห็นความสัมพันธ์ของเรื่องราวต่าง ๆ อย่างมีเหตุผลอันดีต่อกัน
9. ช่างสังเกต รู้จักจัดระเบียบและแยกประเภท รู้จักเลือกสรรและเก็บรวบรวมบันทึกไว้
10. สามารถรู้สึกอ่อนไหวและซาบซึ้งในสิ่งต่าง ๆ อย่างมากมายและว่องไวในขณะของเด็กอื่น ๆ ยังไม่รู้สึกรู้สา
11. สนใจธรรมชาติของบุคคลและธรรมชาติของโลกตั้งแต่วัยต้น
12. ชอบสังสัมพันธ์กับเพื่อนที่มีอายุมากกว่าและสนทนากับผู้ใหญ่
13. มีอารมณ์ขันและร่าเริงแจ่มใส

จากลักษณะของ เด็กที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง เด็กฉลาด หรือ เด็กเก่งที่นักการศึกษาได้กล่าวมานั้น หอจะกล่าวได้ว่า เด็กเหล่านี้มีความกระตือรือร้นในการทำงาน มีการวางแผนการทำงาน รับผิดชอบต่องานที่ได้รับมอบหมาย จดจำได้แม่นยำ เป็นนักอ่าน ช่างสังเกต ช่างซักถาม ชอบค้นคว้าหาความรู้ มีความสนใจที่จะทำงาน เพิ่มมากกว่านักเรียนคนอื่น ๆ ฯลฯ

การคัดเลือกนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง

การคัดเลือกหรือการคัดแยกนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง เด็กฉลาดหรือเก่งนั้นมีหลายวิธีด้วยกัน ไม่มีวิธีใดที่ดีที่สุด จำเป็นต้องใช้หลาย ๆ วิธีประกอบกัน เพื่อจะได้เด็กที่มีความสามารถจริงซึ่งในเรื่องนี้ ทศเตล ได้กล่าวไว้ในครูสอนเด็กเก่ง ซึ่งแปลโดย สุนทร โคตรบรรเทา (2530: 15) ถึงการคัดเลือกเด็กเก่งไว้ว่าการคัดเลือกเด็กเก่งอาจ

มองได้เป็นกระบวนการสองขั้นตอน คือ ในตอนแรกเป็นการคัดเลือกโดยใช้แบบทดสอบเป็นกลุ่ม การเสนอชื่อโดยครูผู้ปกครอง เพื่อน และการมีข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับตัวเด็ก สำหรับขั้นตอนที่สองเป็นการคัดเลือกเป็นรายบุคคล โดยพิจารณาจากสิ่งที่เด็กทำคะแนนได้ดีที่สุด นอกจากนี้ให้เด็กแสดงความสามารถพิเศษในด้านต่าง ๆ ที่ตนถนัดด้วย

ดวงเดือน อ่อนน่วม (2524: 3) ได้รวบรวมตัวอย่างเครื่องมือที่จะนำมาใช้คัดเลือกหรือคัดแยก เด็กที่มีความสามารถสูงจากกลุ่ม เด็กปกติมีดังต่อไปนี้

1. แบบทดสอบสติปัญญารายบุคคล (individual intelligence tests)

เป็นเครื่องมือที่ดีที่สุด แต่ทำได้ยาก เพราะต้องการผู้เชี่ยวชาญพิเศษในการแปลผลและใช้เวลา มาก จึงไม่ถือว่าเป็นเครื่องมือที่เหมาะสมในการนำมาคัดแยกเด็กในระยะแรก

2. แบบทดสอบสติปัญญาแบบกลุ่ม (group tests of intelligence)

เป็นเครื่องมือที่นำไปใช้คัดเลือกเด็กเก่งได้เช่นเดียวกัน เป็นเครื่องมือที่ช่วยให้ค้นพบเด็กที่มีผลสัมฤทธิ์ที่ต่ำกว่าความสามารถ นั่นคือ เด็กที่มีผลสัมฤทธิ์ต่ำกว่าระดับสติปัญญาสูงและในทำนองเดียวกันก็ช่วยให้ค้นพบเด็กที่มีผลสัมฤทธิ์สูง แต่มีระดับสติปัญญาไม่สูงมากนัก ซึ่งทำให้ต้องนำไปสู่การสืบสวนที่ลึกซึ้งยิ่งขึ้น เพื่อการคัดแยก การใช้แบบทดสอบสติปัญญาเป็นกลุ่มมีข้อบกพร่องคือ อาจจะไม่สามารถคัดแยกเด็กที่มีปัญหาทางด้าน การอ่านและปัญหาทางด้านอารมณ์

ข้อควรสังเกตรูปการหนึ่งในการใช้คะแนนที่ได้จากแบบทดสอบสติปัญญา เป็นเกณฑ์ในการคัดแยกก็คือ ไม่มีข้อกำหนดที่แน่นอนลงไปว่าคะแนนสติปัญญาในระดับใดคือ เกณฑ์มาตรฐานทั้งนี้ เป็น เพราะแบบทดสอบสติปัญญาแต่ละชนิดมีข้อจำกัดแตกต่างกัน ความหมายของคะแนนที่ได้จากการใช้แบบทดสอบต่างชนิดกัน จึงไม่เหมือนกัน ดังนั้นการแปลความหมายของคะแนนจึงต้องทำอย่างระมัดระวัง โดยต้องศึกษา ข้อจำกัดและคุณสมบัติของแบบทดสอบนี้อย่างถี่ถ้วน

3. แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ (test of achievement) มีข้อจำกัด เช่นเดียวกับแบบสติปัญญาเป็นกลุ่ม คือ ไม่สามารถคัดแยกเด็กที่มีปัญหาด้านการอ่านและด้านอารมณ์ นอกจากนี้แบบทดสอบผลสัมฤทธิ์ยังไม่สามารถคัดแยกเด็กที่มีผลสัมฤทธิ์ต่ำกว่าความสามารถ (underachiever)

4. คะแนนปลายปี (school grades) คะแนนปลายปีพอจะนำมาใช้เป็นเครื่องมือหลาย ๆ ในการคัดแยกได้ โดยทั่วไปสามารถกล่าวได้ว่า เด็กที่ได้เกรด A หรือ B มีโอกาส

ที่จะ เป็น เด็กที่มีความสามารถสูงมากกว่าเด็กที่ได้เกรดต่ำกว่า แต่อย่างไรก็ดีข้อหนึ่งที่ควรระวังไว้ในการแปลความของ เกรดคือ ในบางกรณีเกรดไม่ใช่เครื่องบ่งชี้ผลสัมฤทธิ์ของเด็ก แต่เพียงอย่างเดียว

5. การสังเกตของครู (teacher observation) เมื่อใดก็ตามที่ครูได้รับมอบหมายให้คัดเลือกเด็กที่ครูคิดว่ามีความสามารถสูง ผลมักปรากฏว่าครูไม่สามารถทำได้ถูกต้องแม่นยำนัก อย่างไรก็ตาม ได้มีการค้นพบว่า ครูสามารถระบุเด็กที่มีความสามารถสูงได้ถูกต้องขึ้น เมื่อครูใช้แบบสำรวจศึกษาพฤติกรรม (behavioral characteristics) เป็น เกณฑ์ในการสังเกต เด็กที่มีความสามารถสูงที่ครูมักพบลาคือ เด็กที่มีผลสัมฤทธิ์ต่ำกว่าความสามารถหรือ เด็กที่มีปัญหาทางอารมณ์หรือ เด็กที่ต่อต้านหรือไม่สนใจการเรียน การสังเกตของครูควรใช้ประกอบกับการทดสอบระดับสติปัญญา และการทดสอบผลสัมฤทธิ์ไม่ควรใช้โดยลำพังวิธีเดียว

นอกจากการสังเกตของครูแล้ว เพื่อน ๆ และพ่อแม่หรือแม่แต่ตัว เด็กเองสามารถใช้เป็นตัวระบุ ผู้มีความสามารถสูงได้

การจัดการศึกษาหรือการเรียนการสอนสำหรับนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง

ด้วยลักษณะพิเศษของนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง มีความสามารถที่เหนือกว่าเด็กระดับปกติทั่ว ๆ ไป ดังนั้นการจัดการศึกษาพิเศษให้เขาเหล่านั้นควรมีโอกาสเรียนรู้เท่ากับ เป็นการช่วยเหลือให้เด็ก เหล่านี้ ได้มีการพัฒนาตามศักยภาพแห่งตนได้มากที่สุด ซึ่งการจัดการศึกษาและกิจกรรมการเรียนการสอนสำหรับนักเรียน เหล่านี้ ทางโรงเรียนสามารถจัดขึ้นได้หลายทาง ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับความพร้อมและความเหมาะสมหลาย ๆ อย่างประกอบกัน สลักพันธ์ เทียนสุวรรณ (2528: 106) ได้กล่าวถึงการจัดกิจกรรมพิเศษที่ตอบสนองความต้องการของเด็กสติปัญญาสูง ดังนี้

1. จัด เด็ก เข้าเรียนก่อนถึงวัยเรียน (early entrance)
2. ให้ข้ามชั้นเรียน (double grade promotion)
3. จัดชั้นเรียนพิเศษ (advance class)

4. จัดสอนพิเศษ (tutoring)
5. จัดเสริมเนื้อหาวิชา (advance subject matter)
6. จัดชั้นเรียนพิเศษเพิ่มเติม (extra class for extra credit)
7. จัดชั้นพิเศษเรียนภาคฤดูร้อน (special summer class)

อารี รังสินันท์ (2527: 38-40) ได้แบ่งการจัดการเรียนการสอนสำหรับเด็กที่มีความสามารถสูงออกเป็น 3 วิธี พอสรุปได้ดังนี้

1. การจัดชั้นพิเศษ (special class) เป็นการแยกเด็กที่มีความสามารถสูงออกมาให้เรียนรวมอยู่ในกลุ่มเดียวกัน ซึ่งสามารถจัดได้ในลักษณะดังนี้คือ

1.1 การให้เด็กที่มีความสามารถสูง เรียนเพิ่มจากที่เรียนในชั้นเรียนด้วยการจัดให้เด็กกลุ่มนี้เรียนร่วมกับเด็กที่มีความสามารถสูงเช่นเดียวกัน

1.2 การจัดชั้นเรียนพิเศษโดยเฉพาะ การจัดลักษณะนี้เป็นการจัดชั้นเรียนพิเศษให้แก่เด็กที่มีความสามารถสูง โดยให้เรียนในชั้นที่สูงกว่าชั้นเรียนปกติ 1 ชั้นเรียน แล้วรับหลักสูตรให้สอดคล้องกับความต้องการ ความสนใจ ความรู้ และความสามารถของเด็ก

1.3 การจัดโรงเรียนพิเศษโดยเฉพาะ หมายถึง การจัดโรงเรียนสำหรับเด็กที่มีความสามารถสูงโดยเฉพาะ มีการคัดเลือกนักเรียนโดยมีการทดสอบเข้ามามีคุณภาพ เด็กเหล่านี้จะได้เรียนรู้โดยมีการจัดการเรียนการสอน วัสดุ อุปกรณ์ สื่อการสอนและจัดครูสอนโดยเฉพาะ ซึ่งการจัดแบบนี้จำเป็นต้องลงทุนสูงมาก การจัดเช่นนี้อาจเป็นปัญหาสำหรับผู้เรียนได้ ทั้งนี้เพราะเด็กจะอยู่ในสังคมที่มีเด็กในลักษณะที่มีสติปัญญาเดียวกัน ดังนั้นเมื่อเด็กไปอยู่ในสังคมปกติซึ่งมีคนหลายระดับสติปัญญาอาจจะทำให้มีปัญหาในการปรับตัวทางสังคม

2. การสอนเร่ง (acceleration) เป็นการจัดให้เด็กที่มีความสามารถสูงได้เรียนในลักษณะเข้าเรียนก่อนเกณฑ์อายุ คือรับเด็กที่ยังไม่ถึง 7 ขวบ ที่มีความพร้อมและมีสติปัญญาสูงจริง เข้าเรียนในชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 การเรียนข้ามชั้น ก็เป็นลักษณะการสอนเร่งอีกลักษณะหนึ่ง โดยการให้เด็กที่มีความสามารถหรือมีสติปัญญาสูงได้ข้ามชั้นที่สูงขึ้นไป เช่น จากชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ขึ้นไปเรียนในชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 และการเรียนควบชั้นซึ่งเป็นการสอนเร่งอีกลักษณะหนึ่ง เป็นการจัดชั้น เพื่อแก้ปัญหาสำหรับนักเรียนที่เรียนข้ามชั้น เนื่องจากทำให้เด็กได้

ข้ามชั้นอาจจะทำให้เด็ก เกิดช่องว่างในวิชาความรู้และประสบการณ์ โดยจัดให้นัก เรียนเรียน
ควบชั้น โดยการรวมหลักสูตรชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 บางส่วน เข้ามารวมไว้ในชั้นประถมศึกษา
ปีที่ 1 ครึ่งปี การทำเช่นนี้สามารถที่แก้ปัญหาการเกิดช่องว่างขึ้นได้

3. การสอนเสริม (enrichment) เป็นการสอนเพิ่มเติมวิชาเรียนตลอดจน เนื้อหา
ในแต่ละวิชาเข้าไปในหลักสูตร ซึ่ง เด็กเรียนอยู่แล้วโดยปกติ เพื่อเสริมความรู้และประสบการณ์
ให้แก่เด็กให้กว้างขวางยิ่งขึ้น การสอนเสริมสามารถทำได้หลายวิธี เช่น การมอบหมายงานให้
เด็กทำพิเศษตามที่ เขาสนใจ การให้เรียนพิเศษนอกชั้นเรียน การจ้างครูพิเศษในแขนงที่เด็ก
มีความถนัด เป็นพิเศษ เพื่อกระตุ้นให้เด็กเกิดความริเริ่มสร้างสรรค์

สำหรับการจัดการศึกษาหรือกิจกรรมการเรียนการสอนสำหรับเด็กที่มีความ
สามารถพิเศษหรือ เด็กฉลาดนั้น ได้มีหลายสถาบันที่มีการจัด เช่น มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
ประสานมิตร มหาวิทยาลัย เกษตรศาสตร์ แต่สำหรับในหน่วยงานของสำนักงาน กษาประถมศึกษา
กรุงเทพมหานครนั้น จากการศึกษาของผู้วิจัยโดยการสอบถามผู้รับผิดชอบในการจัดการศึกษา
พบว่า ยังไม่มีโครงการหรือการจัดการศึกษาพิเศษสำหรับเด็กเหล่านี้ ฉะนั้นถ้าเป็นไปได้หรือมีความ
พร้อมแล้ว ทางหน่วยควรจะได้มีการจัดการศึกษาหรือการจัดการเรียนการสอน เป็นพิเศษให้แก่
เด็กเหล่านี้ทั้งนี้ เพื่อ เป็นการส่งเสริมความสามารถของเขาได้พัฒนาคน ไปในแนวทางที่เขา
ต้องการ และเพื่อให้พวกเขาพร้อมที่จะพัฒนาสังคมและประ เทศชาติต่อไป

วิธีการเรียนรู้นักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษสูง

จากการศึกษาวิธีการเรียนรู้นักเรียนที่ประสบความสำเร็จในการเรียน และวิธี
การเรียนรู้นักเรียนที่เรียน เก่งหรือ เรียนดีภาษาอังกฤษ รวมทั้งลักษณะของนักเรียนที่มีผล
สัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง จะเห็นได้ว่าลักษณะของนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงมีส่วน
ทำให้นักเรียน มีวิธีการเรียนรู้แตกต่างจากนักเรียนธรรมดาทั่วไป ซึ่งมีลักษณะสอดคล้องกับ
วิธีการเรียนรู้นักเรียนที่ประสบความสำเร็จในการเรียน และนักเรียนที่เรียน เก่งภาษาอังกฤษ
ที่ได้กล่าวมาแล้ว ดังนั้นผู้วิจัยจึงแบ่งวิธีการเรียนรู้นักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษสูง
ออกเป็น 5 ด้าน คือ มีการวางแผนการเรียนรู้อังกฤษ มีการฝึกฝนภาษาอังกฤษ มีการ

ควบคุมและตรวจสอบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ มีเทคนิคในการจำคำศัพท์โครงสร้างและไวยากรณ์ และมีการเดาความหมายคำศัพท์หรือรูปประโยคในบริบท (context) นอกจากนี้ผู้วิจัยได้รวบรวมงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับเรื่องนี้ดังต่อไปนี้คือ

เกศสุตา รัชฎาภิษรกุล (2530: บทคัดย่อ) ได้ศึกษาเกี่ยวกับวิธีการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โดยเปรียบเทียบวิธีการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษสูงและต่ำ โดยใช้แบบสอบถาม พบว่า นักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษสูงมีวิธีการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ ได้แก่ การวางแผนการเรียนรู้ การฝึกฝนภาษา การควบคุมและการตรวจสอบการเรียนรู้ การเดาความหมายคำศัพท์ในบริบทดีกว่านักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ

ส่วนงานวิจัยของ นางลักขณ์ ศรีสุวรรณ (2529: 91) ซึ่งศึกษาเรื่องลักษณะของนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนคณิตศาสตร์สูงชันประถมศึกษาปีที่ 6 พบว่า นอกจากนักเรียนจะมีผลการเรียนดีในวิชาคณิตศาสตร์แล้วผลการเรียนในวิชาอื่น ๆ ยังดีอีกด้วย เช่น ภาษา ภาษาอังกฤษ ภาษาไทย สร้างเสริมประสบการณ์ชีวิต ฯลฯ ส่วนในเรื่องของความรับผิดชอบต่อการเรียนในกลุ่มประสบการณ์ต่าง ๆ นั้น นักเรียนจะสนใจวิชากลุ่มประสบการณ์พิเศษ (ภาษาอังกฤษ) รองมาจากคณิตศาสตร์ ทั้งนี้อาจเนื่องมาจากนักเรียนมักท้อ เหนื่อยและเพิ่มความรับผิดชอบให้กับสิ่งที่ตนเองสนใจ ประกอบกับนักเรียนมีลักษณะที่สอดคล้องกับบุคคลที่มีความสามารถพิเศษ

สำหรับงานวิจัยของ ไนแมน และคณะ (Naiman and others 1975: 58-75) ได้ทำการศึกษาเกี่ยวกับวิธีการเรียนรู้ภาษาที่สองของผู้เรียนภาษาที่ดี (the good language learner) หรือผู้ที่ประสบความสำเร็จในการเรียนภาษาที่สอง พร้อมทั้งศึกษาองค์ประกอบของความสำเร็จในการเรียน โดยศึกษากับนักเรียนที่เรียนดี จำนวน 34 คน และใช้วิธีการสัมภาษณ์ ผลของการวิจัยพบว่า นักเรียนรู้จักหาวิธีการเรียนรู้ที่เหมาะสมกับตน และใช้ให้เป็นประโยชน์ต่อการเรียนรู้อีกภาษา พยายามหาโอกาสที่จะใช้ภาษาที่สองให้มากที่สุด เช่น เข้าร่วมกิจกรรมทางภาษา หมั่นศึกษาและพัฒนาความรู้ความเข้าใจ นอกจากนี้ยังพบว่า องค์ประกอบที่สำคัญของความสำเร็จในการเรียนคือแรงจูงใจ ครูที่ดี สภาพแวดล้อมที่ส่งเสริมการเรียนรู้ภาษา

เบียลีสตอก และ โฟรลิช (Bialystok and Frohlich 1978: 327-366) ได้ทำการวิจัยเกี่ยวกับตัวแปรที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรู้ภาษาที่สอง ได้แก่ ความถนัด ทัศนคติ และวิธีการเรียนรู้ภาษาที่สองโดยศึกษากับนักเรียนเกรด 10 และ เกรด 12 ซึ่งเรียนภาษาฝรั่งเศส เครื่องมือที่ใช้เป็นแบบทดสอบความถนัด แบบสอบถามเกี่ยวกับวิธีการเรียนรู้อื่น ได้แก่ การฝึกฝน การควบคุมตรวจสอบการใช้ภาษา ซึ่งผลการวิจัยพบว่า ตัวแปรทั้งสามมีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษา โดยเฉพาะวิธีการเรียนรู้ภาษามีส่วนสำคัญในการเพิ่มพูนความสามารถในการใช้ภาษา

เอเวอร์ตันสัน (Evertson 1982: 329-336) ได้ทำการวิจัยในเรื่องการศึกษาความแตกต่าง เกี่ยวกับการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษและคณิตศาสตร์ของครูระหว่างนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น เกรด 7, 8, 9 ที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงและผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ ในการคัดเลือก เด็กที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงและต่ำในวิชาภาษาอังกฤษและคณิตศาสตร์ใช้แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ของแคลิฟอร์เนีย (California Achievement Test) ตัวอย่างประชากรใช้ครูสอนคณิตศาสตร์ 26 คน และครูสอนภาษาอังกฤษ 25 คน และนักเรียนมัธยมตอนต้นจากโรงเรียนในเมืองขนาดใหญ่ จำนวน 27 โรงเรียน โดยครูคณิตศาสตร์และครูภาษาอังกฤษทำการสอนนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงและนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ ซึ่งแยกห้องต่างหาก เครื่องมือที่ใช้วัด เป็นแบบสังเกตการสอนของครูทั้งสองวิชาและแบบสังเกตพฤติกรรมนักเรียนทั้ง 2 ประเภท ผลการวิจัยพบว่า พฤติกรรมของนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนคณิตศาสตร์และนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษสูงทำงานที่ครูมอบหมาย เสร็จทันตรงต่อเวลา และรับผิดชอบงานดีกว่านักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนคณิตศาสตร์ต่ำและนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษต่ำ

สำหรับงานวิจัยของ วัลลภา จันทร์เพ็ญ (2527: บทคัดย่อ) ได้ศึกษาวิจัยคัดสรรที่เกี่ยวกับสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนสูงและต่ำ ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ในเขตกรุงเทพมหานคร ตัวอย่างประชากรนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 จำนวน 320 คน โดยแบ่ง เป็นนักเรียนที่มีสัมฤทธิ์ผลสูงและนักเรียนที่มีสัมฤทธิ์ผลต่ำ เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย เป็นแบบสำรวจเจตคติและทัศนคติต่อการเรียนของ ศรีสุมร ห่มสะอาด ซึ่งพัฒนามาจากแบบสอบถามของบราวน์และ

ไฮลัทซ์แมน และแบบสำรวจความรับผิดชอบ แบบสำรวจการคบเพื่อนและแบบสำรวจการใช้เวลา ผลการวิจัยพบว่า ตัวแปรที่ทำนายผลสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนสูง คือทัศนคติต่อการเรียน และมีนิสัยในการเรียนดี คือ มีความรับผิดชอบ สนใจการเรียนซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ สุวิมล ว่องวาณิช (2522: 59-62) ที่พบว่าตัวทำนายสัมฤทธิ์ผลทางการเรียน คือ เขามีทัศนคติดีในการเรียน และทัศนคติต่อการเรียน ทั้งนี้อาจเป็นเพราะนักเรียนที่มีสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนสูงมีความพึงพอใจในการเรียนรู้ สนใจการเรียน มีความรู้สึกว่าครูเป็นผู้นำ เคารพยกย่อง สามารถถ่ายทอดความรู้ได้เป็นอย่างดี และการที่มีความรับผิดชอบ ทั้งนี้เป็นเพราะนักเรียนที่มีสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนสูงให้ความเอาใจใส่ต่อการทำงาน การเรียนอย่างสม่ำเสมอ ตั้งใจทำงานให้สำเร็จโดยไม่ต้องย้อท้อ ต่ออุปสรรคทั้งปวงและส่งงานตรงต่อเวลาด้วย นอกจากนี้จากงานวิจัยของ สัมภาษณ์ นิตรบพมา (2529: 30) ซึ่งได้ศึกษาของคัมภีระกอมที่มีอิทธิพลต่อการเรียนของนักเรียน โดย เปรียบเทียบกับนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง และนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ พบว่า นักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงมีความสามารถในการอ่านสนใจในการเรียนและการมีส่วนร่วมในชั่วโมงเรียนดีกว่านักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ จรรยา สุวรรณทัต และคณะ (2519: 65) ที่พบว่า คุณลักษณะของเด็กที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ คือ ความสนใจในการเรียน ตลอดจนการมีทัศนคติที่ดี รวมทั้งมีความขยันในการเรียน มีอยู่ในนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง

จากการศึกษาและจากงานวิจัยต่าง ๆ ที่กล่าวมา หอจะสรุปได้ว่า นักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษสูงมีวิธีการเรียนที่ดี คือ มีความตั้งใจและสนใจเรียน มีความรับผิดชอบต่องานที่ได้รับมอบหมาย มีความสามารถในการอ่าน มีส่วนร่วมในกิจกรรมการเรียนการสอน ตลอดจนมีทัศนคติต่อวิชาภาษาอังกฤษอีกด้วย

การส่งเสริมการเรียนของครูและผู้ปกครองที่มีผลต่อการเรียน ของนักเรียน

เป็นที่ยอมรับว่าผู้ที่มีอิทธิพลในการพัฒนาเด็กให้เจริญทุก ๆ ด้านนั้นคือ พ่อแม่หรือผู้ปกครอง รวมทั้งตัวครูด้วย โดยเฉพาะเด็กในวัยประถมศึกษาเป็นวัยที่ต้องได้รับการวาง

รากฐานการพัฒนาเพื่อให้เจริญเติบโตเต็มที่ทั้งทางร่างกาย สติปัญญา อารมณ์และสังคม ตลอดจนได้รับการปลูกฝังทางด้านสุขลักษณะนิสัยที่ดี สุกา มาลาทูล ณ อยุธยา (2528: 7) กล่าวว่า ครูมีบทบาท เป็นแม่พิมพ์ของชาติ รองมาจากพ่อแม่ของเด็กเอง เพราะเด็กในช่วง 6-12 ปี เด็กนั้น เริ่มเอาเยี่ยงบุคคลภายนอกบ้านแทนพ่อแม่ เด็กจะเลือกครูแก่ สอนดี มีมนุษยสัมพันธ์กับ เขาดี เป็น เยี่ยงอย่างไว้เดินตาม ซึ่ง เหมือนกับนิทานแม่ปลูกกับลูกปู ซึ่งสอดคล้องกับคำกล่าวของ ประหยัด ทองมาก (2526: 78) ที่ว่าครูเป็นผู้ที่มีอิทธิพลต่อบุคลิกภาพ จิตใจ และความประพฤติของ เด็ก เป็นอันมาก ดังนั้นครูประถมนศึกษาจำ เป็นต้อง เข้าใจลักษณะธรรมชาติ ของ เด็กในวัยนี้ ต้องรู้จักถึงวิธีการที่จะปฏิบัติต่อ เด็กให้ ถูกต้อง และเหมาะสมกับพื้น เพาะของ เด็ก และสามารถ เสริมสร้างพัฒนาการให้เด็กแต่ละคนมีความ เจริญองงามสูงสุดตามความ ต้องการ และสามารถของเขา การที่ครูจะ เสริมสร้างพัฒนาการให้แก่ เด็ก ในโรงเรียน ให้มีความสุขและ เรียนหนังสือ ได้ดีนั้น จึงอยู่ที่วิธีการที่ครูจะปฏิบัติตนต่อ เด็กช่วย เหลือ เด็ก เกี่ยวกับ กิจกรรมในด้าน การเรียนการสอน โดยเฉพาะกระบวนการ เรียนการสอนของครูจำ เป็นต้อง เข้าใจความแตกต่างของแต่ละคนทั้งความถนัด ความสามารถ ความสนใจ เพื่อจะได้จัดกิจกรรม ให้เหมาะสมแก่พวกเขา นอกจากที่ครูจะมีหน้าที่สอนและ ส่งเสริมนักเรียนในด้านต่าง ๆ ที่โรงเรียนแล้ว พยอม อึ้งคานวัฒน์ (2530: 17-18) ได้กล่าวถึงหน้าที่ของพ่อแม่ในการ รับผิดชอบในตัวเด็กพอสมควรได้ว่า เด็กในวัย 6-12 ปี เป็นระยะที่พ่อแม่ควรสร้างนิสัยในการ รับผิดชอบต่อลูก โดยค่อย เป็นค่อย ไป เช่น คอยชักจูงพูดคุยให้ลูกอวดสิ่งที่ได้ เรียนที่โรงเรียน ในแต่ละวัน เพื่อถือโอกาสตรวจดูความก้าวหน้าในการ เรียนพร้อมกับช่วย เหลือการทำบ้าน คอยตรวจดูสมุดทำงาน เด็กจะรู้สึกกระตือรือร้น เมื่อมีคนสนใจในตัว เขา ช่วยจัดตารางสอน ให้กับลูก ยามว่างก็มีกิจกรรมสำหรับ เด็ก เพื่อผ่อนคลายจาก เรื่องเรียนที่จำ เจมาตลอด และ เมื่อใดที่ลูกชวนพ่อหรือแม่ให้มาดูสมุดทำงานหรือมาช่วยทำบ้านก่อน แสดงว่าพ่อแม่ได้ปลูก ฝังนิสัยในการรับผิดชอบต่อ เรื่องการเรียนให้กับลูก ได้สำเร็จแล้ว ซึ่งโดยส่วนมากแล้ว พ่อแม่หรือผู้ปกครองที่มีระดับการศึกษา และรายได้ดีมีผลต่อการ เรียนของนักเรียน จากผลงานวิจัย ของ เพียร์ซ และโบว์แมน (Pierce and Bowman 1960: 30) ได้ศึกษาเรื่องแบบแผน ของแรงจูงใจของนักเรียนมัธยมศึกษาพบว่า นักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการ เรียนสูงจะ ได้รับการ สนับสนุนจากพ่อแม่หรือผู้ปกครองมากอีกทั้งยังพบว่า ระดับการศึกษาจะมีผลต่อการ เรียนของ

นักเรียนซึ่งสอดคล้องกับการศึกษาของ แม็คมิลลัน (McMillan อ้างถึงใน อดองค์ พงศา 2529: 29) ในส่วนที่ว่าเด็กที่มีผลสัมฤทธิ์ทาง เรียนสูงนั้นพ่อแม่จะมีการศึกษา ฐานะทาง เศรษฐกิจและสังคมอยู่ในระดับสูง บิดาหรือผู้ปกครอง สามารถที่จะส่งเสริมการเรียนของ นักเรียนโดยการจัดหาเครื่องใช้ อุปกรณ์ในการเรียน ช่วยทบทวนสิ่งที่นักเรียนได้เรียน จัด สถานที่ให้นักเรียนทำการบ้าน เป็นสัดส่วน คอยดูแลขณะทำการบ้าน คอยซักถาม เกี่ยวกับสิ่งที่ นักเรียนเรียนจากที่โรงเรียนหรือถ้านักเรียนมีปัญหาาก็ให้คำแนะนำ (ละเมียด ลิมอักษร 2520: 16-23)

จากแนวคิดและงานวิจัยพอจะสรุปได้ว่า ทั้งครูและผู้ปกครองมีส่วนส่งเสริมและพัฒนา ให้นักเรียนประสบความสำเร็จและมีก้าวหน้าในการเรียน โดยเฉพาะนักเรียนประถมศึกษาชั้น เป็นวัยที่เชื่อฟังปฏิบัติตามคำสั่งสอนของครูและผู้ปกครองโดยง่าย ฉะนั้นทั้งครูและผู้ปกครองควร ปฏิบัติหน้าที่ตามความรับผิดชอบของตน เพื่อดูแลและเอาใจใส่นักเรียนอย่างใกล้ชิด

การส่งเสริมของครูที่มีผลต่อการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียน

เนื่องจากเด็กประถมศึกษาชั้น เป็นเด็กที่อยู่ในวัย 6-12 ปี เป็นวัยที่เริ่มเลียนแบบ และเอาเยี่ยงอย่างครู ดังได้กล่าวมาแล้ว และจากคำกล่าวของ ทัศนีย์ สุกเมธี (นพ. 108) ที่ว่าเด็กเล็กมีความเชื่อมั่นในตัวครูมาก ครูสอนอย่างไร เด็กก็เชื่อและยึดมั่นจดจำไว้ เคยชิน ดังนั้นครูจึง เป็นบุคคลที่สำคัญในการช่วยให้การเรียนการสอนภาษาอังกฤษประสบความสำเร็จ โดยเฉพาะครูที่มีความรู้เกี่ยวกับการสอนภาษาอังกฤษ จะมีความสามารถในการถ่ายทอดความรู้ สอน หรืออธิบายข้อข้องใจต่าง ๆ แก่นักเรียนได้ดี ซึ่งจากงานวิจัย กานดา จรดล (2529: บทคัดย่อ-จ) ที่พบว่าครูที่มีความรู้เกี่ยวกับภาษาอังกฤษ โดยจบวิชาเอกภาษาอังกฤษ และได้รับการอบรม เกี่ยวกับหลักสูตรและวิธีสอนภาษาอังกฤษจะมีความรู้ในด้านทักษะการฟัง พูด อ่านและ เขียนดีกว่าครูที่ไม่จบวิชาเอกหรือ ไม่มีความรู้เกี่ยวกับหลักสูตรหรือวิธีสอนภาษาอังกฤษ การที่ครูมีความรู้ความสามารถทางภาษาอังกฤษมีส่วนทำให้สามารถถ่ายทอดความรู้หรือสอนให้ แก่นักเรียน ได้อย่างถูกต้องและมีประสิทธิภาพ ซึ่งความรู้ที่ได้รับจากครูจะส่งผลให้กับนักเรียน ในการนำสิ่งที่ครูสอน ไปปฏิบัติและใช้ในการเรียน ได้อย่างถูกต้อง ดังนั้นนอกจากครูจะมีหน้าที่

สอนหรือถ่ายทอดความรู้ให้แก่ักเรียนแล้ว ครูควรจะมีการ เสริมสร้างพัฒนาให้นักเรียนแต่ละคน มีความสุขในการเรียน ฉะนั้นการจัดการเรียนการสอนของครูนั้นควรคำนึงถึงความต้องการ ความสนใจ และความสามารถของนักเรียนแต่ละคนด้วย ซึ่งถ้าักเรียนคนใดมีความสามารถ พิเศษ ครูจะต้องหาทางสนับสนุนให้เขาได้ใช้ความสามารถอย่างเต็มที่ (ภรรณีการ์ พวง เกษม 2531: 39) จากที่กล่าวมาข้างต้นพอจะสรุปได้ว่า นอกจากวิธีการสอนของครูที่ส่งเสริม การเรียนรู้ให้แก่ักเรียนแล้ว ครูจำเป็นต้องมีการส่งเสริมการเรียนแก่ักเรียนด้วย ทั้งนี้เนื่องจาก ักเรียนแต่ละคนมีความสามารถไม่เท่ากัน ไม่ว่าักเรียนจะเรียน เก่งหรืออ่อนก็ควม ซึ่งใน ความ เป็นจริงแล้วครูส่วนใหญ่จะให้ความสนใจกับ เด็กที่เรียน ไม่ดีหรือ เด็กอ่อนมากกว่าเด็ก เก่ง ทั้งนี้อาจเป็น เพราะครูเข้าใจว่าเด็ก เก่งนั้นสามารถช่วยเหลือตัวเองได้ แต่ในความเป็นจริง แล้ว เด็ก เก่งหรือักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง ก็ควรได้รับความสนใจและการส่งเสริม การเรียน เป็นพิเศษเช่นกัน

วิธีสอนภาษาอังกฤษของครูที่ส่งเสริมการเรียนรู้ให้แก่ักเรียน

ผู้ที่จะตัดสินใจได้ว่าวิธีการสอนใดเหมาะสมที่สุด คือครูผู้สอน เพราะเป็นผู้รู้จักักเรียน และรู้จักสถานการณ์ต่าง ๆ ดี การสอนภาษานั้นประกอบด้วยการศึกษาทักษะทั้ง 4 คือ ทักษะการ ฟัง พูด อ่าน และเขียน ตามลำดับ ซึ่งในการสอนภาษาอังกฤษตามแนวการสอน เพื่อการสื่อสารของ หลักสูตรภาษาอังกฤษในระดับประถมศึกษา พ.ศ. 2521 ได้กล่าวถึงบทบาทของครูผู้สอนไว้พอสรุปได้ คือ ครูมีหน้าที่จัดกิจกรรมเป็นผู้ให้คำอธิบายและ เป็นผู้แนะนำการศึกษา (เดือนใจ แก้วโสภาส 2530: 250) และจากการศึกษาของบลูม (Bloom อ้างถึงใน กอบกุล รังสิยะโรจน์ 2527: 9) พบว่า ตัวแปรที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของักเรียน คือ คุณภาพการ สอนของครูในอันที่จะช่วยให้นักเรียนได้รับผลสำเร็จในการเรียนรู้ ซึ่งประกอบด้วย การให้ คำแนะนำในการเรียนแก่ักเรียน การให้นักเรียนที่มีส่วนร่วมในการเรียนการสอน การ เสริมแรงจากครู ฯลฯ และจากการเรียนรู้ของักเรียนส่วนมากนั้นมาจากวิธีการเรียนการสอน ของครู ซึ่งตรงกับงานวิจัยของ วาณี วาณิชชา (2519: บทคัดย่อ) ที่ศึกษาเกี่ยวกับการเรียน การสอนภาษาอังกฤษในโรงเรียนเตรียมอุดมศึกษาพบว่า ักเรียนส่วนมากเรียนรู้โดยปฏิบัติ ตามคำแนะนำและวิธีสอนของครู ฉะนั้นในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษโดยเฉพาะในช่วง โมง แรกของการ เริ่ม เรียนครูควรแนะนำวิธีการเรียนและการปฏิบัติตนในเวลาเรียน เพื่อให้นักเรียน ปฏิบัติตัว ได้อย่างถูกต้องในการ เรียนวิชานี้ รวมทั้งครูควรอธิบายให้นักเรียนทราบถึงความสำคัญ และประโยชน์ของการ เรียนด้วย ไม่ควรสอน เนื้อหาทันที ทั้งนี้เพื่อสร้างความคุ้นเคย สร้าง

แรงจูงใจ และทัศนคติที่ดีต่อการเรียนภาษาอังกฤษ (ดวงเดือน แสงชัย 2531: 84) ซึ่งมีผล
 ทำให้นักเรียนมีความสนใจและอยากเรียนภาษาอังกฤษมากขึ้น ส่วนในเรื่องของเทคนิคการ
 สอนของครูควรมีการแนะนำหรืออธิบายวิธีการถ่ายโยงความรู้ เช่น ในการออกเสียงครูควร
 สอนให้นักเรียนสังเกตเสียงของตัวอักษร เพื่อให้นักเรียนได้ใช้หลักในการสะกดคำและอ่านคำ
 ได้ (สุไร พงษ์ทองเจริญ 2526: 19; 2530: 667; ดวงเดือน แสงชัย 2531: 74) ใน
 การสอนอ่านก็เช่นเดียวกันครูควรสอนนักเรียนให้หาคำความหมายของคำที่นักเรียนไม่รู้จัก
 โดยอาศัยการเดาคำความหมายจากเนื้อความรอบข้าง (context) จากคำหรือประโยคที่เรียน
 มาแล้ว หรือพิจารณาโดยดูจากรูปภาพประกอบเรื่อง สิ่งเหล่านี้จะช่วยให้อ่านเนื้อเรื่องได้
 เข้าใจยิ่งขึ้น อีกทั้งเป็นการฝึกให้นักเรียนรู้จักเดาคำความหมายของคำศัพท์โดยไม่จำเป็นต้อง
 พึ่งพจนานุกรมเสมอไป (ฉัตรสุตา ดวงพลอย 2526: 1; สุไร พงษ์ทองเจริญ 2530: 320-
 821) และเมื่อนักเรียนหาคำความหมายคำศัพท์หรือรูปประโยคแล้วหรือถ้าหาไม่ได้จริง ๆ
 ก็ควรให้นักเรียนหาความหมายหรือตรวจความถูกต้องจากคำที่เดาเพื่อความแน่ใจว่าเดาได้
 ถูกต้องจากพจนานุกรมภาษาอังกฤษ (ประมวญ ดิกคินสัน 2529: 26; ทิศรวลัย ไกรวิท
 2531: 65; เสียงทิพย์ สุขศรี 2530: 116) ในเรื่องของการจำคำศัพท์นั้น การท่องจำ
 ยังมีความจำเป็นอยู่ ซึ่งวิธีการท่องจำครูควรสอนเทคนิคให้แก่กันได้ เป็นต้นว่า ให้
 นักเรียนท่อง เป็นจังหวะ แบ่งเป็นหย่างคัมบัง อย่างเช่นคำว่า black-board, ru-ler,
 pen-cil เป็นต้น หรือจะให้นักเรียนฝึกจำคำศัพท์ด้วยการเล่นเกมอย่าง เกม crossword
 bingo jigsaw ฯลฯ หรือครูแนะแนวทางของการท่องคำศัพท์โดยทำตามขั้นตอน ดังนี้คือ อ่าน
 ออกเสียงและจ้องดูคำนั้นและสะกดเบาๆ พลับคำสะกดคำนั้น และลืมนาคดูเพื่อตรวจสอบ นอก
 จากนี้ คิด พงศทัต (อ้างถึงใน ปานดา ใช้เทียบวงศ์ และ ทิศรวลัย ไกรวิท 2516: 98)
 ได้กล่าวว่าครูควรฝึกให้นักเรียนรู้จักท่องจำอย่างใช้ความคิด ความสังเกต รู้จักเทียบเสียงเพื่อ
 ให้เป็นเครื่องมือที่เด็กจะนำไปใช้ได้ ในการเริ่มต้นสอนควรให้เด็กรู้จักเสียงพยัญชนะ
 และสระทุกตัวอย่างแม่นยำ โดยการชี้หรือให้สังเกตอยู่เสมอโดยใช้ความคิดและเหตุผลตาม
 ไปด้วย ครูไม่จำเป็นต้องสอนการสะกดหรือออกเสียงทุกคำ อาจให้นักเรียนลองสะกดดูตาม
 เสียงที่ได้ยินหรือตามคำที่เคยเห็นมาก่อนก็ได้ เช่น คำว่า ruler, rubber ออกเสียงและ
 สะกดคล้ายกันหรือแตกต่างกันอย่างไร หรือนักเรียนเรียนคำว่า pen มาแล้ว หอมมาถึงคำว่า

pencil เด็กอาจจะสะกดเองได้ตามเสียงที่ได้ยินและสังเกตความคล้ายคลึง และจากเสียงทิพย์
 สุขศรี (2530: 115-118) ได้กล่าวถึงภารทบทวนคำศัพท์นอกจากใช้การท่องจำแล้วครูควร
 สอนเทคนิคการจำคำศัพท์โดยการหาคำที่มีเสียงภาษาไทยกับการสร้างภาพ เช่น คำว่า pinto
 ในภาษาอังกฤษ ผู้เรียนนึกถึงคำว่า ปันโตในภาษาไทย และนึกถึงภาพ เบ็นม้าขี่ปันโต โดยวิธีนี้
 นักเรียนจะสามารถจำคำว่า pinto หมายถึง ม้าที่มีจุดตามตัวซึ่งสอดคล้องกับคำกล่าวของ
 น้อมฤดี จงพยุหะ (2519: 224-225) ที่ว่า ครูควรช่วยแนะนำนักเรียนให้รู้จักฝึกความจำเพื่อ
 ให้สามารถจำสิ่งที่เรียนได้แม่นยำและคงทน ส่วนในเรื่องของไวยากรณ์บางครั้งก็ต้องใช้วิธีการ
 ท่องจำ เนื่องจากเป็นกฎทางภาษาไม่มีข้อยกเว้นแม้แต่เจ้าของภาษาก็ต้องท่องจำเหมือนกัน
 แต่อย่างไรก็ตามการให้นักเรียนสังเกตเห็นข้อแตกต่างของโครงสร้างและรูปประโยคของ
 ไวยากรณ์จะช่วยให้เด็กมีความเข้าใจยิ่งขึ้น (ประมวญ คิคคินสัน 2529: 28) นอกจากนี้
 การสอนเทคนิคต่าง ๆ ให้แก่นักเรียนแล้วควรให้นักเรียนมีการฝึกฝนภาษาอังกฤษอย่างสม่ำเสมอ
 ด้วย ทั้งนี้เนื่องจากภาษาอังกฤษเป็นวิชาทักษะจำเป็นที่นักเรียนต้องมีการฝึกฝน ทั้งการฟัง พูด
 อ่าน และเขียน โดยปฏิบัติอย่างจริงจังและสม่ำเสมอ ดังนั้นนักเรียนควรได้รับคำแนะนำในการ
 ปฏิบัติในการฝึกฝน ซึ่งครูทุกคนย่อมมีหน้าที่ความรับผิดชอบในการฝึกทักษะให้กับนักเรียน เพื่อให้
 นักเรียนเกิดความชำนาญทุกทักษะ คือ ฟัง พูด อ่าน และเขียน อาจจะเป็นการทำแบบฝึกหัด
 ทุกวัน การฟัง พูดจากเทป (น้อมฤดี จงพยุหะ 2519: 231-233) ในการฝึกฟัง พูด นั้นครู
 ควรฝึกสนทนาภาษาอังกฤษกับนักเรียนในห้องเรียนให้นักเรียนฝึกสนทนากับเพื่อนในห้อง ให้ฝึก
 จากเทปภาษาอังกฤษ ให้ดูภาพยนตร์หรือการ์ตูนจากโทรทัศน์ในห้องปฏิบัติการภาษา ฟังวิทยุ
 และสำหรับนอกห้องเรียน ครูก็ควรมีการฝึกสนทนากับนักเรียนด้วย เมื่อมีโอกาสก็ควรแนะนำให้
 ให้อ่านโทรทัศน์ที่มีรายการภาษาอังกฤษ (กรรณิการ์ พวงเกษม 2531: 21; พวงเพ็ญ
 อินทรประวัตติ 2522: 81; ดวงเดือน แสงชัย 2531: 10, 28) ซึ่งสอดคล้องกับคำกล่าวของ
 บราวน์ (Brown 1977: 248) ที่ว่าครูควรส่งเสริมและแนะนำให้เด็ก เลือกรายการที่
 เหมาะสม นอกเหนือจากในห้องเรียน โดยพยายามแนะนำรายการโทรทัศน์ที่มีความสัมพันธ์
 กับการเรียนในชั้นเรียนปกติ ในการฝึกอ่านนอกจากครูจะให้นักเรียนอ่านในบทเรียนแล้วครูควร
 ฝึกให้นักเรียนหัดอ่านด้วยตนเอง เช่น จัดหาหนังสือสัปดาห์ละเล่มให้นักเรียนอ่านแนะนำให้อ่านหนังสือ
 พิมพ์ภาษาอังกฤษที่มีในบ้านเรา หรือฝึกให้นักเรียนอ่านภาษาอังกฤษที่พบในชีวิตประจำวัน

จากสื่อมวลชนต่าง ๆ หรือตามถนน เส้นทางที่นักเรียนผ่านและให้นักเรียนเขียนรวบรวมลงในสมุด (ทรงพร อิศโรวุธกุล 2529: 49; ประนอม สุรัสวดี 2531: 31) ในการฝึกเขียนก็เช่นเดียวกัน นอกจากการทำแบบฝึกหัดภาษาอังกฤษครูควรให้นักเรียนมีการฝึกเขียน เช่น เขียน dictation เขียน composition สั้น ๆ ง่าย ๆ เช่น เขียนเรื่องราวใกล้ตัว อาจจะเป็น My Friend, My Family, My School ฯลฯ การใช้เกมในการฝึกเขียนและการฝึกเขียนในกิจกรรมวันสำคัญต่าง ๆ เช่น เขียนบัตรอวยพรตามเทศกาลต่าง ๆ เขียนจดหมายสั้น ๆ ถึงเพื่อน เขียนโน้ตสั้น ๆ เขียนกรอกแบบฟอร์ม ฯลฯ (ดวงเดือน แสงชัย 2531: 30-42) จากที่กล่าวมาข้างต้นจะเห็นได้ว่า วิธีสอนของครูโดยการนำความรู้ความเข้าใจในเนื้อหาวิชาที่สอนและความสามารถในการถ่ายทอดความรู้ ตลอดจน เทคนิคการสอนต่าง ๆ ให้นักเรียนอีกทั้งการให้นักเรียนได้มีการฝึกฝนภาษาอังกฤษทั้ง 4 ทักษะ ซึ่งล้วนแล้วแต่มีส่วนส่งเสริมการเรียนรู้ให้นักเรียนโดยนักเรียนจะนำสิ่งที่เรียนรู้จากครูนำไปใช้เป็นแนวทางในการเรียนและนำไปใช้ในชีวิตประจำวันต่อไป

การส่งเสริมการเรียนรู้ของครูแก่นักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษสูง

ครูต้องยอมรับความจริงที่ว่านักเรียนแต่ละคนมีความสามารถ ความสนใจ ความถนัดต่างกัน เด็กบางคนอาจจะจับเสียงที่ครูพูดได้ และ เมล่งออกมาได้ บางคนจำคำศัพท์ได้ดี นำคำศัพท์มาผูกประโยค พูดและเขียนได้อย่างถูกต้อง ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับความสามารถทางสติปัญญา ครูควรคำนึงถึงความแตกต่างระหว่างบุคคล พยายามที่จะคิดหาวิธีสอนที่จะส่งเสริมให้นักเรียนได้แสดงออกตามความถนัด และความสามารถของเขา (พิตรวัลย์ ไกรวิฑูรี 2531: 13) ยิ่งเด็กเก่งด้วยแล้ว ครูควรจะจัดกิจกรรมการเรียนการสอนที่ส่งเสริม (enrichment) ให้เด็ก เหล่านี้ได้มีประสบการณ์การเรียนเพิ่มเติมก้าวไปศักยภาพ (potentiality) ของตนเอง ไม่จำเป็นต้องหยุดแค่เนื้อหาที่เรียนเท่านั้น (เสริมศรี ไชยศรี 2521: 54) ซึ่งในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนที่ส่งเสริมความถนัดและความสามารถของเขา นอกจากจะเป็นการเพิ่มพูนความรู้ให้แก่เขาแล้ว ยังเป็นการสร้างทัศนคติต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษอีกด้วย จากงานวิจัยของ ภรณีภาณี ชุ่มแจ่ม (2529: บทคัดย่อ) พบว่านักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษสูง ที่ได้รับการจัดกิจกรรมเสริมทักษะ การอ่านจับใจความ นอกจาก

จะมีผลสัมฤทธิ์ด้านทักษะอ่านจับใจความหลังการฝึกกิจกรรมสูงกว่าก่อนฝึกกิจกรรม เสริมทักษะแล้ว
 ยังมีความต้องการให้มีการจัดกิจกรรม เสริมทักษะต่าง ๆ ต่อไป อันจะเป็นการ เพิ่มพูนความรู้
 ความสามารถของเขา ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ ศศิธร จ่างภากร (2531: บทคัดย่อ)
 ที่พบว่านักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษสูงมีผลสัมฤทธิ์
 ด้านทักษะการ เขียนภาษาอังกฤษหลังจากการฝึกกิจกรรมสูงกว่าก่อนการฝึกกิจกรรม เสริมทักษะ
 การเขียน อีกทั้งนักเรียนยังมีเจตคติที่ดีต่อวิชาภาษาอังกฤษอีกด้วย และจากคำบอกเล่าของ
 คาร์เนส และ คาร์เนส (Karnes and Karnes 1982: 236-243) ที่ว่า สำหรับเด็ก เก่ง
 หรือฉลาดแล้ว ครูควรจะทำกิจกรรมที่ส่งเสริมหรือมีการจัดโปรแกรมที่เป็น การ เสริม เด็กโดย
 เป็นการ เร่งการ เรียนหรือ เป็นการ เสริมความรู้ใน เนื้อหาที่เรียนแล้วมากขึ้น ดังนั้นการจัดกิจ
 กรรมที่ส่งเสริม เด็ก เก่งนั้นมีหลายอย่าง โดยอาจจะให้เด็ก เหล่านี้รู้จักค้นคว้าหาความรู้ด้วย
 ตนเอง พัฒนาความสามารถของเขาและเพิ่มพูนความรู้ให้แก่ นักเรียนอย่าง เช่น ครูจัดมุมภาษา
 อังกฤษในห้องเรียน ซึ่งในมุมภาษานั้นมี เกมภาษาอังกฤษ นิทานง่าย ๆ การ์ตูน แผ่นพับ
 สถานที่ท่องเที่ยว มีแบบฝึกการอ่าน S.R.A. หจมานุกรมและสารานุกรมภาษาอังกฤษ (สุไร
 พงษ์ทอง เจริญ 2530: 935; ดวงเดือน แสงชัย 2531: 30) การจัดกิจกรรมแข่งขันการตอบ
 ปัญหาภาษาอังกฤษในห้องเรียนหรือในโรงเรียน โดยให้นักเรียน เก่ง เป็นตัวแทนในการแข่งขัน
 ตอบปัญหา การสอนเสริม การให้นักเรียนทำแบบฝึกหัดเสริม และการมอบหมายงานพิเศษ เช่น
 ให้นักเรียน เก่งทำเกมปริศนาเป็นการกระตุ้นให้นักเรียนฝึก เขียน ซึ่ง เป็นงานที่ท้าทายความ
 สามารถของเขา (ดวงเดือน แสงชัย 2531: 7, 30, 38) หรือมอบหมายให้อ่าน เนื้อเรื่อง
 และนวนิยายที่เขาสนใจแล้วมาเล่าให้ครูฟัง (Peterson 1981: 8) นอกจากการจัดกิจกรรม
 ที่ส่งเสริมนักเรียน เก่ง ในด้านความรู้แล้ว การเสริมแรงและการให้นักเรียนที่เรียนภาษาอังกฤษ
 เก่งได้แสดงออกถึงความสามารถของนักเรียน เหล่านี้ โดยมีส่วนร่วมในกิจกรรมการเรียนการ
 สอนจะทำให้ นักเรียน เหล่านี้ เกิดความภาคภูมิใจในความสามารถของตน และยัง เป็นการ เสริม
 ความรู้ให้แก่ นักเรียนอีกด้วย เช่น การให้เด็ก เก่ง เป็นผู้นำในการดำเนินกิจกรรม โดยการ
 เรียกตอบคำถามก่อน นำเด็ก เก่ง ไปฝึกสนทนากับครูเสียก่อนแล้วจึงนำมาแสดงให้เพื่อน เป็น
 ตัวอย่าง และเป็นผู้นำกลุ่ม (สุไร พงษ์ทอง เจริญ 2530: 616; ดวงเดือน แสงชัย 2531: 4,
 ทิศรวลีย์ ไกรวิฑูรย์ 2531: 10; ประนอม สุรัสวดี 2531: 62) การให้เด็ก เก่งช่วยสอน

ให้เพื่อนที่เรียนอ่อนหรือ เป็นที่เลี้ยงให้เด็กอ่อน (ประนอม สุรัสวดี 2531: 62; จุฬาราชมนตรี พงษ์ทอง เจริญ 2530: 613; ดวงเดือน แสงชัย 2531: 5) เป็นการเสริมแรงแก่เด็กสติ มีปัญญาดีในการเรียนภาษาอังกฤษอย่างหนึ่ง นักเรียนผู้สอนจะได้รับความภาคภูมิใจ และรู้สึกว่าเป็นคนได้รับความสำเร็จในการเรียน ทำให้มักเรียนเกิดความสนใจเรียนมากขึ้น อันนำไปสู่การมีทัศนคติที่ดีในการเรียน (Sivasailam อ้างถึงใน คารณี รักษ์ดี 2530: 19) อีกทั้งนักเรียนผู้สอนยังได้ทบทวนบทเรียนอีกครั้งหนึ่ง ในขณะที่ทำการสอนเพื่อนด้วย (เพ็ญสุข ภู่วรรณ 2527: 43)

จากที่ได้กล่าวมาข้างต้นจะเห็นได้ว่า การส่งเสริมการเรียนโดยเฉพาะนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษสูงของครูนั้นมีส่วนช่วยให้เด็ก เก่งมีการพัฒนาความสามารถของ เขาที่มีอยู่ได้อย่างเต็มที่ ทำให้ไม่เบื่อ เรียนมีความกระตือรือร้นในการเรียนซึ่งตรงกับลักษณะของ เด็ก เก่งมีความกระตือรือร้น ขอค้นคว้า ทาความรู้ มีความสนใจ ได้ทำงานมากขึ้น ฯลฯ

การส่งเสริมของผู้ปกครองที่มีผลต่อการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียน

ครอบครัวนั้นมีอิทธิพลต่อความสำเร็จในการเรียนภาษาต่างประเทศ ดังแผนภูมิของ อาซากาวา (อ้างถึงใน ชเนติ สวัสดิฤกษ์ 2527: 28) ซึ่งในแผนภูมิได้แบ่งอายุผู้เรียนออกเป็น 3 กลุ่ม คือ กลุ่มเด็กมีอายุระหว่าง 5-10 ขวบ กลุ่มเด็กวัยรุ่นมีอายุระหว่าง 11-15 และกลุ่มผู้ใหญ่ และในแผนภูมิแสดงให้เห็นว่า ผู้เรียนกลุ่มเด็กและวัยรุ่น เป็นกลุ่มที่หน่วยสังคมในที่นี้ คือ บิดามารดา ผู้ปกครอง โรงเรียนและเพื่อนมีอิทธิพลต่อการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศอย่างมาก นอกจากนี้ ริบบิล (Ribble อ้างถึงใน กรรณิการ์ พวงเกษม 2531: 18-19) ได้กล่าวเสริมว่า ความรัก ความเอาใจใส่ และความอบอุ่นที่เด็กได้รับจากบิดามารดาเป็นปัจจัยสำคัญในอันที่จะช่วยพัฒนาการในด้านต่าง ๆ ในการเรียนภาษานั้นจะพบว่าเด็กผู้หญิงจะเรียนภาษาได้ดีกว่าเด็กผู้ชายทุกระดับ และอายุ เด็กที่สนใจการอ่าน และผู้ปกครองให้การส่งเสริมจะรู้คำศัพท์ต่าง ๆ มากกว่าเด็กที่ขาดการส่งเสริมจากครอบครัว ส่วน ไบรท์ (Bright 1975: 2) ได้กล่าวว่า ครอบครัวมีส่วนรับผิดชอบและส่ง เสริมความก้าวหน้าในการเรียนภาษาอังกฤษแก่ นักเรียน และจากการจำแนกบทบาทของบิดามารดาหรือผู้ปกครองต่อการเรียนภาษาของ

การ์ดเนอร์ (Gardner 1973: 235-245) ซึ่งจำแนกออกเป็น 2 ชนิด คือ

1. บทบาทที่ปรากฏการกระทำ (active role) ซึ่งหมายถึง การที่บิดามารดา หรือผู้ปกครอง ปรากฏการกระทำออกมาโดยกระตุ้นนักเรียนให้เรียนภาษา สอนภาษาให้นักเรียน ส่งเสริมความสำเร็จในการเรียนภาษา คอยดูแลสอดส่องให้นักเรียนทำการบ้าน และส่งเสริมให้นักเรียนทำทุกอย่าง เกี่ยวกับการเรียนภาษาให้ดี ให้รางวัลและให้การเสริมแรงแก่นักเรียน เมื่อนักเรียนประสบความสำเร็จในการเรียน

2. บทบาทที่ไม่ปรากฏการกระทำ (passive role) บทบาทชนิดนี้เป็นบทบาทที่ ละเอียดอ่อนตามความคิดของ การ์ดเนอร์ (Gardner) ซึ่งบทบาทนี้มีความสำคัญกว่าบทบาท ชนิดที่ปรากฏการกระทำ บทบาทชนิดนี้เป็น เรื่อง เกี่ยวกับทัศนคติของบิดามารดาหรือผู้ปกครองที่มี ต่อชุมชนที่ใช้ภาษาที่นักเรียนเรียน ซึ่งถ้าบิดามารดามีทัศนคติที่ดีต่อภาษาหรือชุมชนภาษาที่นักเรียน เรียนก็จะจูงใจให้นักเรียน เกิดทัศนคติที่ดีตามไปด้วย เมื่อนักเรียนมีทัศนคติที่ดีก็จะสนใจและอยาก เรียน แต่ถ้าบิดามารดาหรือผู้ปกครองมีทัศนคติในทางไม่ดีต่อภาษาหรือต่อชุมชนภาษาที่นักเรียน เรียนก็จะเป็นผลเสียต่อการเรียนของนักเรียนด้วย เนื่องจากนักเรียน จะได้รับการถ่ายทอดจาก บุคคลในครอบครัว เกี่ยวกับทัศนคติที่ไม่ดีต่อภาษาที่เรียน ทำให้ไม่สนใจและไม่อยากเรียน

ในหลักสูตรประถมศึกษา พ.ศ. 2521 ได้กำหนดไว้ว่า ภาษาอังกฤษเป็นกลุ่มประสบการณ์ พิเศษและเป็นวิชาเลือก นอกจากครูซึ่งมีบทบาทสำคัญในการรับผิดชอบ เรื่องการเรียนการสอนของ นักเรียนแล้ว ผู้ปกครองก็มีส่วนรับผิดชอบในเรื่องการเรียนของนักเรียนโดยร่วมมือกับครูในการ ส่งเสริมการเรียนแก่นักเรียนได้ดังนี้ (หน่วยศึกษานิเทศก์ สำนักงานคณะกรรมการการศึกษา แห่งชาติ 2527: ช - 14)

1. จัดหาหนังสือเรียน แบบฝึกหัด และอุปกรณ์อย่างครบถ้วน
2. สนทนาได้ถ่าว เกี่ยวกับการเรียนภาษาอังกฤษ และเตือนให้ทำการบ้านอย่างสม่ำเสมอ
3. ช่วยทบทวนบทเรียน
4. จัดหาหนังสืออ่านประกอบภาษาอังกฤษง่าย ๆ เพื่อส่งเสริมให้นักเรียนรักการอ่าน

สำหรับ ดวงเดือน แสงชัย (2514: 78) ได้กล่าวถึงว่า ผู้ปกครองมีส่วนส่งเสริม การเรียนภาษาอังกฤษให้แก่ักเรียนดังนี้

1. พ่อแม่พูดคุยภาษาอังกฤษกับลูก
2. ซื้อหนังสือที่ช่วยฝึกการฟังให้บุตรหลาน ชื่อหนังสือนี้ทานง่าย ๆ ฝึกอ่าน
3. ชี้นำโยชณาและฝึกอ่านกับลูก
4. ใ้รางวัลหรือกำลังใจ การชมเชย เมื่อเด็กเรียนได้ดี
5. ใ้เด็กมีโอกาสได้ฝึกพูดกับชาวต่างประเทศ

ส่วน กรรณิการ์ หวงเกษม (2531: 21) ได้กล่าวถึงว่า ผู้ปกครองสามารถส่งเสริม และพัฒนาทางภาษาให้แก่ักเรียนได้ดังนี้

1. จัดหนังสือดีที่มีประโยชน์ใ้เด็กอ่าน
2. แนะนำใ้ักเรียนรู้จักเลือกดูรายการโทรทัศน์ที่มีประโยชน์
3. จัดสิ่งแวดล้อมที่ดีใ้แก่ักเรียน

ซึ่งสอดคล้องกับคำกล่าวของ โรส (Rose 1976: 316-321) ที่ว่า รายการโทรทัศน์อาจมี อิทธิพลต่อเด็กทั้งในด้านดีและด้านเสีย ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับว่า ผู้ปกครองมีส่วนช่วยคอยใ้คำแนะนำ ในการเลือกชมรายการ

นอกจากนี้ อานาจ ศรีรัตนบัลล์ (2530: ไม่ปรากฏเลขหน้า) ได้กล่าวถึงการ เลี้ยงดูลูกใ้ประสบความสำเร็จนั้น ผู้ปกครองมีส่วนในการเลี้ยงดูอย่างไร โดยเขียนเล่าจาก ประสบการณ์ หอสรุปได้ดังนี้

1. การใ้คำปรึกษาในการเลือกแผนการเรียน ผู้ปกครองควรใ้คำแนะนำโดย ใ้ักเรียน เป็นคนตัดสินใจด้วยตนเอง แต่ทั้งนี้ทั้งนั้นผู้ปกครองก็ต้องศึกษาความสามารถ ความ ถนัดของักเรียน เมื่อนักเรียนเลือกแผนการเรียนแล้ว ผู้ปกครองก็ควรใ้การสนับสนุนในการ เรียนของ เขาด้วย
2. ควรใ้แนวทางในการแบ่ง เวลาเรียนและร่วมกิจกรรมกับทางโรงเรียน การ แบ่งเวลาเรียน เป็นเรื่องที่ต้องฝึกมาตั้งแต่เล็ก ใ้เข้าใจว่าบทเรียนที่แท้จริงนั้นอยู่ที่การตั้งใจ

เรียนตั้งแต่ในห้องเรียน สำหรับที่บ้านก็ควรฝึกให้นักเรียนทำการบ้านและดูหนังสือ เป็นเวลาอย่างสม่ำเสมอทุกวัน

3. ส่งเสริมให้นักเรียนได้เรียนพิเศษในวิชาที่น่าสนใจ เช่น คณิตฯ กีฬา ภาษาต่างประเทศ

4. การให้ความช่วยเหลือ เมื่อนักเรียนมีปัญหา พ่อแม่หรือผู้ปกครองให้ความช่วยเหลือหาวิธีการแก้ปัญหาที่เกิดขึ้นกับนักเรียน ซึ่งอาจจะอธิบายกันด้วยเหตุผลหรือด้วยปัญญา การให้ความช่วยเหลืออาจจะ เป็นการช่วยอธิบายการบ้านหรือรายงานที่ทำ

เดือนใจ แก้วโอกาส (2530: 251-252) ได้กล่าวว่า ผู้ปกครองมีบทบาทสำคัญยิ่งที่จะช่วยให้การเรียนของนักเรียนประสบความสำเร็จ นักเรียนจะเรียนได้ดีนั้นนอกจากจะมีครู เป็นผู้ช่วย เหลือแล้วยังมีผู้ปกครองที่จะต้องคอยเอาใจใส่ในการเล่าเรียนของนักเรียน ผู้ปกครองต้องได้ถามครูเกี่ยวกับบุตรหลานอยู่เสมอ เมื่อทราบว่าบุตรหลานมีปัญหาเกี่ยวกับการเรียนก็ต้องร่วมมือกับครูหาวิธีการช่วยเหลือ ผู้ปกครองมีบทบาทหน้าที่ดังนี้

1. สร้างความพร้อมในการเรียนภาษาอังกฤษให้แก่ นักเรียน โดยผู้ปกครองจะต้องคอยสำรวจบุตรหลานของคนอยู่เสมอว่า มีความพร้อมที่จะเรียนหรือไม่ เช่น อุปกรณ์การเรียน หนังสือเรียนและแบบฝึกหัดครบถ้วนหรือไม่ ถ้าหากมีปัญหาจะต้องปรึกษาคูหาหรือกับครู และจัดหาให้นักเรียน

2. สร้างแรงจูงใจและ เป้าหมายที่ดีให้แก่ นักเรียน ผู้ปกครองจะต้องให้กำลังใจนักเรียน โดยหมั่นสนทนาได้ถามเกี่ยวกับการเรียน ชี้ให้เห็นประโยชน์ที่จะได้รับจากการเรียนของบุตรหลาน

3. ช่วยทบทวนบทเรียนให้ตามความเหมาะสม สำหรับผู้ปกครองที่มีความรู้ภาษาอังกฤษ อาจจะช่วยเหลือทบทวนสิ่งที่นักเรียนได้เรียนมาแล้วจากโรงเรียนหรืออาจจะได้ถามหรือ เดือนให้นักเรียนทำการบ้านโดยสม่ำเสมอ

4. จัดหาหนังสืออ่านประกอบภาษาอังกฤษง่าย ๆ เช่น นิทานภาษาอังกฤษ หนังสือดังกล่าวมีขายในท้องตลาด เป็นจำนวนมาก เพื่อส่งเสริมให้บุตรหลานมีนิสัยรักการอ่าน

5. ทบปะกับครู เพื่อรับทราบปัญหาอัน เกิดจากการเรียนการสอนภาษาอังกฤษของบุตรหลานและหาวิธีการเพื่อร่วมมือแก้ไข

จากงานวิจัยของ มาร์จอร์ริแบงก์ (Marjoribanks 1972: 203-209) ได้ศึกษาหาความสัมพันธ์ความเอาใจใส่ของผู้ปกครองกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนอายุ 11 ขวบ จำนวน 185 คน โดยใช้แบบทดสอบความสามารถทางสมอง และแบบสอบถามเป็นเครื่องมือ ผลงานวิจัยพบว่า ความเอาใจใส่ของผู้ปกครองในเรื่องการส่งเสริมในเรื่องการเรียน มีการเตรียมโครงการในการเรียนของเด็ก เห็นความสำคัญของการศึกษา ตลอดจนมีความสนใจในเรื่องเกี่ยวกับโรงเรียน มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน นั้นหมายถึงนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง ผู้ปกครองจะให้ความเอาใจใส่กับนักเรียนมากกว่านักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ สัมภาษณ์ ฉัตรบุพผา (2529: 49) ที่พบว่า องค์ประกอบด้านความเอาใจใส่ในการเรียนของผู้ปกครองมีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียน โดยนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงจะได้รับความเอาใจใส่ในการเรียนดีกว่า ผู้ปกครองของนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ

กอบกุล รังสิยะโรจน์ (2527: บทคัดย่อ-จ) ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างสิ่งแวดล้อมทางบ้านและโรงเรียนกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ตัวอย่างประชากร เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ในโรงเรียนสังกัดกรมสามัญศึกษา จำนวน 300 คน ผลการวิจัยพบว่า สิ่งแวดล้อมทางบ้านคือ การส่งเสริมการเรียนภาษาอังกฤษของคนในครอบครัวและเจตคติต่อวิชาที่เรียน มีความสัมพันธ์ต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียน

อนงค์ หงสา (2529: จ) ได้ศึกษางานวิจัยเกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างความรู้และเจตคติของผู้ปกครองเกี่ยวกับหลักสูตรกับการส่งเสริมการเรียนให้แก่นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 พบว่า โดยเฉลี่ยแล้วผู้ปกครองมีการส่งเสริมนักเรียนในวิชาภาษาอังกฤษในระดับน้อย นอกจากนี้ยังพบอีกว่าโดยเฉลี่ยแล้วผู้ปกครองมีความรู้เกี่ยวกับหลักสูตรในระดับน้อยด้วย

จากการวิจัยของ ศิริวิไล อุดมพรวิรัตน์ (2525: บทคัดย่อ) ได้ทำการวิจัยเกี่ยวกับการส่งเสริมการเรียนคณิตศาสตร์ของผู้ปกครองนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 พบว่า การส่งเสริมการเรียนของผู้ปกครองนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงแตกต่างจากการส่งเสริมการเรียนของผู้ปกครองนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำในด้านการให้เวลานักเรียนทำที่บ้านอย่างเพียงพอ แสดงความดีใจและภูมิใจให้นักเรียนเห็น เมื่อสอบได้คะแนนดี คอยเตือนและให้กำลังใจในการเรียน ชื่นและอนุญาตให้ซื้อของเล่นที่นำมาฝึกคิดได้ สึกทักษะ การคิดคำนวณจากชีวิตประจำวัน จัดหาอุปกรณ์การเรียนให้ครบถ้วนและแนะนำให้รู้จักใช้อุปกรณ์ที่มีอยู่ในบ้าน เพื่อ

ช่วยในการเรียนซึ่งสอดคล้องกับบทความของ คาร์เนส และ คาร์เนส (Karnes and Karnes 1982: 236-243) ที่ได้กล่าวว่า ทั้งผู้ปกครองและครูมีบทบาทสำคัญที่จะต้องส่งเสริมให้เด็ก เก่งหรือ เด็กฉลาดได้พัฒนาความสามารถของเขาได้อย่างมากที่สุด ในส่วนของผู้ปกครองนั้นควรจะมีการจัดสิ่งแวดล้อมที่ดีให้กับเด็ก การเลือกซื้อของเล่น เทปแผ่นเสียง เครื่องดนตรี เกม วารสาร และหนังสือต่าง ๆ ฯลฯ เพื่อให้เด็กพวกนี้มีอุปกรณ์การเรียนที่พร้อมที่จะให้ความรู้และพัฒนาสติปัญญาให้แก่เขา อีกทั้งควรมีการใช้เวลาในการสนทนา ตอบข้อซักถามของเขา หรือการได้ร่วมเล่น เกมและฝึกกิจกรรมอื่น ๆ กับเขาด้วย นอกจากนี้การได้พาพวกเขาไปเที่ยวชมในสถานที่ที่ให้ความรู้แก่เขา เช่น พิพิธภัณฑ์ สวนสัตว์ นิทรรศการ ห้องสมุด ฯลฯ หรือการให้นักเรียนได้เข้าร่วมโปรแกรมที่จัดขึ้นพิเศษเพื่อเสริมความรู้ให้แก่พวก

จากที่กล่าวมาจะเห็นได้ว่า พ่อแม่หรือผู้ปกครอง เป็นผู้ที่ใกล้ชิดกับนักเรียนมากที่สุด เป็นผู้มีบทบาทสำคัญในการส่งเสริมการเรียนแก่นักเรียนได้อย่างมาก ซึ่งจากการศึกษาจะพบว่านักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงมักจะได้รับ ความเอาใจใส่และส่งเสริมการเรียนจากผู้ปกครอง และจากการที่ได้รับการส่งเสริมจากผู้ปกครองนั้นมีผลต่อการเรียนของนักเรียนอย่างมาก ทำให้นักเรียนมีความก้าวหน้าในการเรียนมากยิ่งขึ้น และยังเป็นการพัฒนาศักยภาพของนักเรียนอีกด้วย นอกจากนี้ยังมีผลต่อจิตใจของนักเรียน เขาจะรู้สึกถึงความรักและความอบอุ่นที่ได้รับจากความเอาใจใส่และการส่งเสริมการเรียนของผู้ปกครอง

จากการศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับวิธีการเรียนรู้ของนักเรียนที่ประสบความสำเร็จในการเรียนทั่ว ๆ ไป และนักเรียนที่ประสบความสำเร็จในการเรียนภาษาอังกฤษ ตลอดจนลักษณะของนักเรียน และการจัดโครงการสำหรับนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง รวมทั้งการส่งเสริมของครูและผู้ปกครองที่มีผลต่อการเรียนของนักเรียนจะพบว่าวิธีการเรียนรู้ของนักเรียนที่ใช้ปฏิบัติในการเรียนภาษาอังกฤษนั้น นอกจากจะเป็นวิธีการเรียนรู้ที่มาจากลักษณะของตัวนักเรียนซึ่งเป็นผู้ที่เรียนเก่งอยู่แล้ว ยังเป็นวิธีการเรียนรู้ภาษาอังกฤษที่นักเรียนได้รับจากวิธีสอนและการส่งเสริมแก่นักเรียน ทั้งนี้เนื่องจากเด็กวัยนี้เป็นวัยที่เชื่อฟัง ครูสอนอย่างไรก็ปฏิบัติตามของครูสอน ดังนั้นครูจึงมีอิทธิพลต่อการเรียนของนักเรียนอย่างมาก นอกจากนี้การส่งเสริมของผู้ปกครองก็มีส่วนส่งเสริมเกี่ยวกับวิธีการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของนักเรียนด้วย โดยที่ผู้ปกครองคอยดูแลให้ความเอาใจใส่นักเรียนอย่างใกล้ชิด จัดหาอุปกรณ์การสอน ให้ความช่วยเหลือและให้ความรู้เพิ่มเติมแก่นักเรียน ฯลฯ สิ่งเหล่านี้มีส่วนส่งผลต่อการเรียนของนักเรียนได้อย่างมาก